Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 27

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Μὰ ὁ Πετράκης κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὅταν σεῖς θὰ λείπετε, εἶπε σιγά, θὰ μοῦ μπῇ στὸ ρουθούνι, ἐπίτηδες, ἰδίως τώρα ποὖγινε ἀνθυπασπιστής. Λοιπὸν ποτὲ δὲ θὰ γίνω λοχίας καὶ δὲ θὰ σᾶς ξαναϊδῶ πιά...

Ἕνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια του κι' ὁ Ἑρρῖκος συγκινημένος τοῦπιασε τὰ χέρια.

—Μεγάλο παιδί! τοῦ εἶπε. Ἔλα, ἡσύχασε, δὲ θὰ σοῦ μπῇ στὸ ρουθούνι. Θὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια, τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀνθυπασπιστῆ. Ἄλλωστε κι' ὁ λοχαγός σου ἔχει πάρει μυρωδιὰ τί γίνεται καὶ θὰ προλάβει τὶς κακοτοπιές.

Μὰ ὁ Πέτρος δὲν πειθόταν.

—Ἔχω κι' ἄλλα νέα νὰ σοῦ πῶ, ἐξακολούθησε ὁ ταγματάρχης. Θὰ εἶδες στὶς ἐφημερίδες ὅτι τὰ πᾶμε ἄσχημα μὲ τὴ Ρωσσία... Κατὰ τὴ γνώμη μου, σὲ λίγους μῆνες ὁ πόλεμος θὰ εἶναι βέβαιος. Θὰ στείλουμε στρατὸ γιὰ νὰ ὑποστηρίξουμε τὴν Τουρκία καὶ θὰ λάβω μέρος ἐξάπαντος στὴν ἐκστρατεία. Ἔ, τότε, θὰ σὲ πάρω μαζί μου. Σοῦ ἀρέσει αὐτό;

—Ἄ, ναί, ταγματάρχα μου! Πόλεμος στὴν Εὐρώπη... ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ ἰδοῦμε!...

—Σημείωσε ὅμως ὅτι ἐγὼ τοὐλάχιστο δὲν βρίσκω σωστὸ αὐτὸν τὸν πόλεμο. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἡ Ρωσσικὴ ἐκστρατεία ἔφαγε τὸν Ναπολέοντα. Ἄλλως τε ἡ Ρωσσία εἶναι ἡ φυσικὴ σύμμαχος μας καὶ τώρα ἡ τύχη θὰ τὰ φέρῃ νὰ συμμαχήσουμε μὲ τὴν Ἀγγλία, μιὰ χώρα ἐχθρική μας, καὶ νὰ πολεμήσουμε τοὺς Ρώσσους. Ξέρεις τί μυρίζομαι; Ὅτι ἡ Ἀγγλία μᾶς βάζει νὰ βγάλουμε «τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα του» ποὺ λέει ὁ λόγος.

—Λένε ὅμως, ταγματάρχα μου, ὅτι οἱ Ρῶσσοι θέλουν ν' ἁρπάξουν τὴν Κωνσταντινούπολη.

—Κι' ὕστερα; Ἂς τὴν πάρουν! Μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε μαζί τους καὶ νὰ διαμελίσουμε τὴν Τουρκικὴ Αὐτοκρατορία. Νὰ πάρουμε τὴν Τύνιδα, τὴν Αἴγυπτο... Ἡ Ρωσσικὴ φιλοδοξία στενοχωρεῖ τοὺς Ἄγγλους, γιατὶ πάντα φοβοῦνται μὴ χάσουν τὴ θαλασσοκρατορία στὴ Μεσόγειο. Ἐμεῖς ὅμως γιατὶ νὰ πᾶμε νὰ μπλέξουμε μὲ τοὺς Ρώσσους ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐκτελέσουν τόσο φιλότιμα τὴ διαθήκη τοῦ Μεγάλου Πέτρου;

—Τὴ διαθήκη τοῦ Μεγάλου Πέτρου;

—Τεμπέλης ποὺ μοῦ εἶσαι! Ἂν ἄνοιγες τὴν Ἱστορία σουκαμμιὰ φορὰ στὸ Πρυτανεῖο, θἄξερες ὅτι ὁ Τσάρος αὐτός, ὁ γενάρχης τῶν Ρωμανώφ, ἄφησε στοὺς διαδόχους του παραγγελία νὰ πάρουν τὴν Κωνσταντινούπολη... Καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐκτελέσουν τὴν παραγγελία του[1]. Μὰ μὲ κάνεις νὰ φλυαρῶ τὴ στιγμὴ ποὺ θέλω ν' ἀποχαιρετήσω τοὺς συναδέλφους μου... Ἀντίο λοιπόν, Πετράκη, καὶ θάρρος!..

Ὁ Ἑρρῖκος Καρδινιὰκ δὲν εἶχε ἀπατηθῇ. Ὁ πόλεμος μεταξὺ τοῦ Τσάρου Νικολάου καὶ τῆς Τουρκίας εἶχε ἀνάψει κι' ἔφερε τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γαλλία στὴν ἀνάγκη νὰ ἐπεμβοῦν.

Ἡ στρατιὰ τοῦ Ρώσσου πριγκηπα Γορτσακώφ εἶχε κιόλας εἰσβάλει στὴ Μολδοβλαχία, τὴ σημερινὴ Ρουμανία.

Ἀπαντῶντας σ' αὐτὴ τὴν εἰσβολή, ὁ Ἀγγλογαλλικὸς στόλος κατέλαβε τὸ Μπεϊκός, προάστειο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κοντὰ στὸ στόμιο τοῦ Βοσπόρου.

Ἀργότερα, στὶς 30 Νοεμβρίου 1853, ὁ Ρωσσικὸς στόλος κατέστρεψε τὸν Τουρκικὸ στὴ Σινώπη. Τὸ Φεβρουάριο τοῦ ἑπομένου ἔτους, ἡ Ἀγγλία κι' ἡ Γαλλία ἐκήρυξαν τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας κι' ὁ στρατάρχης Σαιντ-Ἀρνὼ ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγία τῶν πρώτων στρατευμάτων ποὺ ἀποβιβάσθηκαν στὸ Τουρκικὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν προέλαση τοῦ Γορτσακώφ. Σχηματίσθηκαν βιαστικὰ δυὸ μεραρχίες μὲ διοικητὲς τοὺς στρατηγοὺς Κανρομπὲρ καὶ Μποσκέ.

Ὁ στρατηγὸς Μορρὶς ἀνέλαβε τὴ διοίκηση τῆς μεραρχίας ἱππικοῦ. ποὺ θὰ τὴν ἀποτελοῦσαν διαλεχτοὶ δραγόνοι, θωρακοφόροι καὶ κυνηγοὶ τῆς

«Τότε λειτουργοῦσαν μόνο μικρὲς γραμμές.»
(Σελ. 210, στ. 6'.)

(1) Ὅταν ἔγραφε ὁ Danrit, ἡ Γαλλία δὲν ἦταν ἀκόμη σύμμαχος μὲ τὴν Ἀγγλία, ὅτε εἶχ' ἐξοντωθῇ ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους ὁ Τσάρος Νικόλαος, ὁ τελευταῖος Ρωμανώφ. Αὐτὸ ἐξηγεῖ ὡρισμένες ἰδέες του γιὰ τοὺς Ἄγγλους ὅπως καὶ γιὰ τὴν τύχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Σ. τ. Μ.

Ἀφρικῆς. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους αὐτούς, μὲ διοικητὴ τὸν στρατηγὸ Ἄλλονβίλ, ὑπηρετοῦσε κι' ὁ Ἔρρικος Καρδινιάκ, ὡς διοικητὴς μιᾶς ἴλης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μπαρκαριστῇ ἀμέσως.

Μ' ὅλο ποὺ ὁ Ἔρρικος θεωροῦσε ἄσκοπον αὐτὸν τὸν πόλεμο καὶ μ' ὅλο ποὺ ἔτρεφε κάποια ἀγάπη γιὰ τοὺς Ρώσσους, ἀφοῦ ἕνας Ρῶσσος Μουζίκος εἶχε σώσει ἄλλοτε τὸν πατέρα του, μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ Βερεζίνα, ὡς-τόσο χάρηκε γιατὶ τοῦ ἄνοιγε νέο στάδιο δράσης κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ μπαρκαριστῇ, λιγάκι ἀνήσυχος μοναχὰ γιατὶ δὲν εἶχε νέα τοῦ Πέτρου, ὅταν ξαφνικὰ λαμβάνει τὸ τρομερὸ αὐτὸ γράμμα ἀπ' τὸ λοχαγὸ Ρισάρ, τοῦ 9ου τῶν θωρακοφόρων :

«Ταγματάρχα μου,

»Βρίσκομαι στὴ θλιβερὴ θέση νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὁ προστατευόμενος σας Πέτρος Μπερτινὺ (ἀριθ. μητρῴου 4254) παραπέμπεται στὸ Στρατοδικεῖο μὲ τὴν κατηγορία: «βιαιοπραγίαι κατ' ἀνωτέρου ἐν ὑπηρεσίᾳ».

»Τὸ ἄρθρο 223 τοῦ Στρατ. Κώδικος ὁρίζει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

»Μόνο σεῖς θὰ μπορέσετε νὰ τοῦ χρησιμεύσετε γιὰ συνήγορος καὶ νὰ τὸν σώσετε.

»Ἐγὼ ἔκαμα, ὡς ἀξιωματικὸς τῆς στρατιωτικῆς δικαιοσύνης, τὴν πρώτη ἀνάκριση καὶ προσπάθησα νὰ κερδίσω μερικὲς ἡμέρες. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως, ἡ δικογραφία θὰ διαβιβασθῇ στὸ Μέραρχο, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ διαταγὴ τῆς παραπομπῆς. Μὰ στὸ μεταξὺ προφθάνετε νἀρθῆτε. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ τὸ κατορθώσετε.

» Ὁ Μπερτινὺ εἶναι προφυλακισμένος. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει δικαίωμα νὰ βρῇ ἕνα συνήγορο καὶ δὲ θέλει νὰ ἀκούσῃ παρὰ μόνο γιὰ σᾶς. Ἂν δὲν μπορέσετε νἀρθῆτε, ὁ πρόεδρος θὰ τοῦ διορίσῃ ἕνα συνήγορο ἐξ ἐπαγγέλματος. Κάμετε λοιπὸν τ' ἀδύνατα δυνατὰ νἀρθῆτε.

«Σᾶς χαιρετῶ μὲ σεβασμὸ
Λοχαγὸς *Ρισάρ*».

Ὁ Ἔρρικος ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα κι' ἡ πιὸ φριχτὴ ἀγωνία διαδέχθηκε τὴ χαρά του.

Τί νὰ κάμῃ; Νὰ μὴ φύγῃ μὲ τὴν ἴλη του, νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέση του σ' ἄλλον καὶ νά τρέξῃ στὸ Τοὺρ ὅπου τὸν φώναζε τὸ καθῆκον;

Δὲ χωροῦσε δισταγμός: Ὁ δυστυχισμένος αὐτός, ποὺ τὸν περίμενε ἴσως ἡ θανατικὴ ἐκτέλεση, ἦταν ἔργο του, ἦταν τὸ θετὸ παιδί του. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ στὴν τύχη του.

Βρῆκε τὸν στρατηγὸ Ἄλλονβίλ, τοῦ-δειξε τὸ γράμμα τοῦ λοχαγοῦ Ρισὰρ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τοὺς σκοπούς του.

—Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἀναποδιά, εἶπε ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς ἀντικαταστήσω.

—Ἡ ἴλη μποροῦσε νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἴλαρχο της, τόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ ὁ Καρδινιάκ. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴ συναντήσω στὴν Τουρκία, μετὰ τὴ συνεδρίαση τοῦ στρατοδικείου.

—Ἡ διαταγὴ λέει ὅτι οἱ διοικηταὶ τῶν ἴλῶν πρέπει νὰ φεύγουν μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες τους. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐγγυηθῆτε ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ ξαναβρῆτε τὴν ἴλη σας;

—Βέβαια ὄχι, στρατηγέ μου, ἀλλά...

—Τὸ ἀλλὰ περιττεύει. Ἡ διαταγὴ εἶναι ρητή. Ἔχετε τὴν ἄδεια νὰ φύγετε, ἀλλὰ τὴν ἴλη σας τὴν ἀναθέτω σὲ ἄλλον...

Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ὁ Ἔρρικος χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Τὸ ἴδιο βράδυ μπαρκάριζε γιὰ τὴ Γαλλία.

Ποτὲ τὸ καθῆκον δὲν τοῦχε φανῆ τόσο σκληρό. Πόσες φροντίδες καὶ πόσες θυσίες τοῦχε στοιχίσει τὸ παιδὶ αὐτό! Ἀλλὰ ἡ εἰκόνα τῆς Λούσης φανερώθηκε ξαφνικὰ κι' ὁ Ἔρρικος δὲν συλλογιζόταν πιὰ παρὰ πῶς νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορότερο.

Τὸ ταξίδι βάσταξε ἕξη μέρες. Ὅταν ἔφθασε, ὁ Ἔρρικος δὲ μπόρεσε νὰ στείλῃ τηλεγράφημα στὸ Τούρ, γιατὶ τὸ τηλεγραφεῖο εἶχ' ἐπιταχθῇ ἀπ' τὴν Κυβέρνηση γιὰ τὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.

Τὸ ἱστιοφόρο ποὺ ἔφερνε τὸν Ἔρρικο ἄραξε στὸ Πὸρ-Βάντρ, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη σιδηρόδρομος. Ἡ ἀτμομηχανὴ βρῆκε μεγάλες δυσκολίες νὰ εἰσαχθῇ στὴ Γαλλία, ἐνῷ στὴν Ἀγγλία λειτουργοῦσαν τραῖνα ἀπ' τὸ 1830.

Ὁ ἴδιος ὁ Θιέρσος, ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων τότε, εἶχε δηλώσει ὅτι ὁ σιδηρόδρομος δὲν θὰ κατόρθωνε ποτὲ νὰ ἐκμηδενίσῃ μεγάλες ἀποστάσεις. Φρονοῦσε ὅτι ἦταν ἱκανὸς μόνο νὰ συνδέῃ τὸ Παρίσι μὲ τὰ περίχωρα.

Γιαὐτὸ τότε λειτουργοῦσαν μόνο μικρὲς γραμμὲς ποὺ στὴν ἴδρυσή τους εἶχε ἐποπτεύσει ὁ μηχανικὸς Σεγκέν.

Μόλις στὰ 1842 ἄρχισε ἡ κατασκευὴ μεγάλων σιδηροδρομικῶν «δικτύων» ποὺ σήμερα περνοῦν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Γαλλίας.

Στὴ γραμμὴ Μασσαλίας-Παρισιοῦ, τὰ τραῖνα τότε ἔπερναν μόνο σαράντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα κι' ὁ Ἔρρικος ἔκανε σὲ τριάντα ὧρες ταξίδι, ποὺ σήμερα γίνεται σ' ἕξη ὧρες μόνο. Ὕστερα πῆρε τὸ τραῖνο τῆς Ὀρλεάνης κι' ἔφθασε στὸ Τοὺρ ἐννιὰ ἡμέρες μετὰ τὴν ἐπιβίβασή του ἀπ' τὴν Ἀφρική.

Εἶχε νυχτώσει. Ἦταν κατάκοπος, κατασκονισμένος, μὰ δὲν ἔνοιωθε τὴν κούραση. Ἕνα μόνο εἶχε στὸ νοῦ του: Ἦταν καιρὸς ἀκόμη;

Μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι, ἔφθασε στοὺς στρατῶνες τοῦ ἱππικοῦ, δήλωσε τὴν ταυτότητά του στὸ λοχία ἀρχιφύλακα καὶ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ἀνθυπασπιστὴ τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐκεῖνος παρουσιάστηκε ἀμέσως.

—Ὁ δεκανέας Μπερτινύ, εἶπε ὁ ταγματάρχης, εἶν' ἀκόμα φυλακή;

Ἡ φωνή του ἔτρεμε.

Ἡ ἀγωνία του μεγάλωσε γιατὶ ὁ ἀνθυπασπιστὴς δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως.

Ἄραγε ἡ δίκη εἶχε γίνει; Πολὺ πιθανό. Γιατὶ σὲ καιρὸ πολέμου, τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια συνεδριάζουν μ' ἐξαιρετικὴ ταχύτητα.

Ἔκαμε πάλι τὴν ἐρώτηση καί, ἁρπάζοντας ἀπ' τὰ χέρια τοῦ φρουροῦ τὸ φανάρι, τὸστρεψε πρὸς τὸν ἀνθυπασπιστή, ποὺ στεκόταν ἀκίνητος καὶ φαινόταν κι' αὐτὸς κατασυγκινημένος.

Ξαφνικὰ ἔβαλε μιὰ φωνή:

— Δελισύ!.. Σύ'σαι;

Ὁ Ἔρρικος, δὲν ἤξερε τίποτε σχετικὸ μὲ τὸ ἔγκλημα τοῦ Πέτρου. Ἤξερε μόνο ὅτι ὁ δεκανέας εἶχε κτυπήσει ἕναν ἀνώτερό του. Μὰ εὐθὺς μόλις ἔμαθε αὐτὴ τὴν εἴδηση, δὲν τοῦμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ἀξιωματικὸς ἦταν ὁ Δελισύ, ὁ μικροπρεπὴς αὐτὸς ἀξιωματικὸς ποὺ τόσες ἄλλες φορὲς εἶχε φέρει τὸν Πέτρο σὲ δύσκολη θέση. Ἡ στάση τοῦ Δελισὺ ἐπιβεβαίωνε τὴν πεποίθησή του.

— Ποῦναι ὁ Μπερτινύ; ρώτησε ὁ ταγματάρχης ξερά-ξερά.

—Στὴ φυλακή, ταγματάρχα μου.

—Καὶ τὸ στρατοδικεῖο;

—Αὔριο!.

—Αὔριο;

Ὁ Ἔρρικος πῆρε ἀναπνοή. Ἦταν ἀκόμη καιρός.

—Μπορεῖς νὰ περηφανεύεσαι γιὰ τὸ κατόρθωμα σου, Δελισύ! τοῦπε πικρὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς.

Ὁ ἀνθυπασπιστής, μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια, κάτι θέλησε νὰ πῇ.

—Ἄκουσε με, ἀνθυπασπιστά, εἶπε ὁ Ἔρρικος μὲ φωνὴ ποὺ μαστίγωνε. Ἔκαμες μιὰν ἀτιμία. Ναί, γιατὶ ἀτιμία εἶναι τὸ νὰ σπρώχνῃς στὸ ἔγκλημα ἕνα παιδί, ποὺ ξέρεις τὸν εὐερέθιστο χαρακτῆρα του. Ἀτίμασες τὸ γαλόνι ποὺ φορεῖς, ἔκαμες κατάχρηση τοῦ βαθμοῦ σου, εἶσαι ἕνας ἄνανδρος.

—Ταγματάρχα μου, ταγματάρχα μου, ψιθύρισε ὁ Δελισύ.

—Ναί, ξανάρχισε ὁ Καρδινιάκ, ὁ βαθμοφόρος ποὺ βασανίζει τὸ στρατιώτη καὶ τοῦ κάνει μισητὴ τὴν ὑπηρεσία, εἶναι πρῶτα-πρῶτα ἕνας ἄνανδρος καὶ ὕστερα εἶναι κακὸς πατριώτης· γιατὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' τὴν κοινωνία καὶ τὸ στράτευμα ἕναν τίμιο στρατιώτη καὶ τὸν κάνει ἐγκληματία... Εὐτυχῶς οἱ ἄθλιοι ὅπως ἐσὺ εἶναι λίγοι στὸ στρατό. Μά, ἔννοια σου, τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμες, μιὰ μέρα θὰ γυρίσει στὸ κεφάλι σου... Τώρα ὁδήγησέ με στὴ φυλακή.

Στὸ μεταξὺ ὁ δεκανέας φρουρὸς εἶχε φύγει, ἀφοῦ παράδωσε τὰ κλειδιὰ τῆς φυλακῆς στὸν ἀνθυπασπιστή. Ὁ Δελισὺ ἀκολούθησε τὸν ταγματάρχη τρεκλίζοντας σὰ μεθυσμένος.

Ὅταν βρέθηκαν στὴ στενὴ αὐλὴ τῆς φυλακῆς :

—Ταγματάρχα μου, εἶπε ὁ Δελισὺ μὲ φωνὴ πνιγμένη. Σᾶς ἱκετεύω, ἀκοῦστε με... δὲ θ' ἀρνηθῶ αὐτὸ πόκαμα... Δὲν κλείνω μάτι ἀπὸ τότε... Νὰ ξέρατε πῶς μετάνοιωσα!...

—Πολὺ ἀργὰ τώρα πιά!

—Καὶ πῶς θἄθελα νὰ διορθόσω τὸ κακὸ ποὺκαμα...

Ὁ Ἔρρικος κοίταξε τὸν ἀνθυπασπιστή. Ἡ λυπημένη μορφή του μαρτυροῦσε τὴν εἰλικρίνειά του.

—Θέλεις νὰ ἐξαγοράσῃς τὸ σφάλμα σου;

—Ναί, ταγματάρχα μου.

—Ἔστω κι' ἂν θυσιάσῃς τὰ γαλόνια σου;

—Ἔστω!

—Σὲ πιστεύω... Ἴσως εἶναι ἀκόμη καιρός. Τὸ πρωΐ, μὲ τὸ ἐγερτήριο, ἔλα νὰ μὲ βρῇς στὰ γραφεῖα τῆς 3ης ἴλης. Θὰ σοῦ ὑποδείξω τὸν τρόπο... Τώρα δός μου τὸ κλειδί: θέλω νὰ μείνω μόνος μ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο παιδί.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ἔφυγε κι' ὁ Καρδινιὰκ τράβηξε τὸ βαρὺ σύρτη τοῦ κελλιοῦ τῆς φυλακῆς καὶ διεύθυνε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ μέσα, μένοντας αὐτὸς στὸ σκοτάδι. Ὁ Πέτρος ἀγρυπνοῦσε. Καθισμένος στὸ κρεββάτι ἐξαστρατείας, μὲ τὴ στολὴ ποὺ φοροῦσαν οἱ τιμωρημένοι, κρατοῦσε τὸ κεφάλι μέσ' στὰ χέρια καὶ δὲν σάλεψε μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα.

Μὲ βαθειὰ συγκίνηση, ὁ Ἔρρικος τὸν κοίταξε μιὰ στιγμή. Ὕστερα τὸν κάλεσε μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνή του:

—Πετράκη, ἐγὼ εἶμαι!

Μὲ τὴ φωνὴ αὐτή, ποὺ πρόφερε τὸ παιδικό του ὄνομα καὶ θύμιζε τὶς παλιὲς καλὲς ἡμέρες, ὁ ὑπόδικος πετάχτηκε ἀπάνω σὰ νὰ τὸν ἠλέκτρισαν.

Πῆγε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἕνας λυγμὸς τοῦπνιξε τὴ φωνὴ καὶ ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὸν Καρδινιάκ:

—Σήκω ἀπάνω, παιδί μου, εἶπε ὁ Ἔρρικος. Δὲν ἦρθα ἀπὸ τόσο μακριὰ γιὰ νὰ σὲ μαλώσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ σώσω, ἂν εἶναι ἀκόμη δυνατό.

—Ἄ, ταγματάρχα μου, σεῖς εἶστε! εἶπε τέλος ὁ νεαρὸς δεκανέας. Τί χαρά! Εἶχα χάσει πιὰ κάθ' ἐλπίδα.

Σᾶς βεβαιώνω, παιδιά μου, ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ ἄκουσε τὸν ὑπόδικο νὰ λέῃ τὴ λέξη «χαρά», μέσα στὸ κορύφωμα τῆς δυστυχίας, ὁ Ἔρρικος ἔνοιωσε μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλύτερες συγκινήσεις τῆς ζωῆς του. Γιατὶ τίποτα δὲν ἀξίζει τόσο γιὰ μιὰ εὐγενικὴ καρδιά, ὅσο τὸ νὰ νοιώθῃ ὅτι παρηγορεῖ μιὰ ὕπαρξη μέσα στὴ δυστυχία της.

—Ξέρει τίποτε ἡ Λούση; ρώτησε ὁ Καρδινιάκ, γιατὶ αὐτὴ ἡ σκέψη τοῦ ἦρθε πρῶτα-πρῶτα.

('Ακολουθεῖ)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

"ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΣ ΛΕΥΚΟΝ ΜΕΙΖΟΝ„ (1)

Τῆς μικρούλας Σούσης Βερσῆ
μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη.

Ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά, μοῦ φάνηκε σὰν ἕνα κάτασπρο γουναρικό, σὰν ἕνα «μανσὸν» γιὰ παιδιάτικα χέρια· ἕνα τέτοιο πράμα ἐν τούτοις δὲ μποροῦσε νὰ κουνιέται νωχελικὰ μέσα σ' ἕνα τετράγωνο μικρὸ καλαθάκι· κι' ἔπρεπε νὰ ἰδῶ δυὸ καταγάλανα ἔκπληκτα μάτια ν' ἀνοίγωνται πρὸς τὸ φῶς, μιὰ μικρὴ φουντίτσα ἀπὸ ἀραιὲς ἄσπρες τρίχες νὰ ξεφυτρώνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο μουσούδι, ὅπως γίνεται στὰ μεστωμένα στάχια αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ μιὰ κόκκινη, κατακόκκινη γλῶσσα, σὰ μιὰ φλόγα κινούμενη, ἀνάμεσα σὲ δυὸ στοίχους μικροσκοπικῶν δοντιῶν, γιὰ νὰ φωνάξω χαρούμενος :

— ... ἄνα!

Δὲν ἤξερα βέβαια τ' ὄνομά της. Ὡς τόσο καταλάβαινα πὼς ἔπρεπε νἄναι κάτι πολὺ γλυκὸ καὶ πολὺ μελωδικό, κάτι ποὺ νάχει μέσα του μερικὰ εὔηχα σύμφωνα, ὅπως τὸ λάμδα ἢ τὸ ρῶ, καὶ νὰ τελειώνει εἰς... ἄνα. Θὰ μποροῦσε, ἔξαφνα, νὰ λεγόταν Φλοριάνα, Λιλιάνα, ἢ κάτι παρόμοιο.

Τὴν ἐκοίταξα μέσ' στὰ μάτια. Καθὼς στεκόταν μέσ' στὸ κοφινάκι, γεμάτη ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη αὐθάδεια, μοῦ θύμισε τὸ Μωϋσῆ· αὐτὸ μοῦ ἔφερε στὸ νοῦ τὴν Ἱερὰ Ἱστορία, τὶς ὧρες τοῦ σχολείου, τοὺς Πατριάρχες καὶ τοὺς Προφῆτες, — ὕστερα τὴν Αἴγυπτο, τοὺς φοίνικες καὶ τὴν ἔρημο μὲ τὴν φλεγόμενη ἄμμο. Ἐσκέφτηκα πὼς ἡ ἄσπρη γατίτσα δὲν ὑποπτεύεται τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά· τὴν ξανακοίταξα μὲ περιέργεια· λυπήθηκα ποὺ δὲν ἤξερα μιὰ περίεργη γλῶσσα, μιὰ γλῶσσα μὲ πολλὰ πάντων, γατίσια, γιὰ νὰ τῆς διηγηθῶ μερικὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Μοῦ φάνηκε ἀνυπόφορο νὰ εἶναι τόσο πολὺ ζῷο· τὸ λιγότερο θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν δυνατὴ στὴ Γεωγραφία· νὰ ἤξερε, ὅτι ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε ἀπέναντί της, ὑπάρχει ὁ γαλάζιος οὐρανὸς καὶ κάτου ἀπ' αὐτὸν ἕνα σωρὸ σκοτεινόχρωμες στέγες· πὼς κάτου ἀπὸ τὸ παράθυρο μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς μιὰν εὐρύχωρη, πλακοστρωμένη ταράτσα, ποὺ ἀφίνει ἀνοιχτὴ τὴ θέα σὲ μιὰ σέρρα μὲ σπασμένα τζάμια καὶ μερικὲς γλάστρες ἀναποδογυρισμένες καὶ ἀδειανές· κι' ἂν αὐτὸ ἦταν πολὺ δύσκολο γιὰ τὸ μικρό της μυαλό, δὲ φανταζόμουν πὼς τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἔχῃ μιὰν ἰδέα γιὰ τὸ διάδρομο ποὺ ἁπλώνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρης ἢ γιὰ τὶς ἄλλες κάμαρες ποὺ ὑπάρχουν δίπλα σ' αὐτή. Κι' ἐν τούτοις ἡ... ἄνα ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κοιτάζει μὲ τὸ ἴδιο ὕφος, σὰ μιὰ μικρὴ ἀπολιθωμένη Σφίγγα, σὰν ἕνα αἴνιγμα ζωντανό, σὰ μιὰ «πνευματικὴ ἄσκηση», ποὺ θὰ ἔπρεπε γρήγορα νὰ λυθεῖ. Μοῦ ἦρθε νὰ τὴν πιάσω ἀπὸ τὴ λευκὴ κορδελλίτσα τοῦ λαιμοῦ της καὶ νὰ τὴν τινάξω ψηλά, νὰ τὴν κάνω νὰ γιαουρίσει, νὰ τὴν κάνω νὰ φωνάξει, νὰ ζητήσει βοήθεια ἀπελπισμένη. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κατάλαβε: γιατὶ σηκώθηκε ὁλόρθη, ἄνοιξε τὸ στόμα της μισὴ σπιθαμή, ἀνασήκωσε τὴν οὐρά της, ἔδωσε τὸ σχῆμα μιᾶς γαλλικῆς περισπωμένης ἢ ἑνὸς τόξου στὸ εὐκίνητο ἐλάστιχο τοῦ κορμιοῦ της κι' ἦρθε κοντά μου γεμάτη εὐγένεια καὶ καλοσύνη. Αὐτὸ μὲ καθησύχασε κάπως. Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς βρισκόταν καθισμένη στὰ γόνατά μου κι' ἐγὼ τὴ χάϊδευα σὰν ἕνα παιδί, σὰν ἕνα μικρό, ἀγαπημένο παιδί, ποὺ ἔρχεται νὰ ζητήσει τὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς στοργικῆς, χαρούμενης μητέρας. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς πρέπει νὰ σημειώσω ἐδῶ, πὼς ἦταν Ἀπρίλης, ὅταν συνέβαιναν ὅλ' αὐτὰ καὶ πὼς ἡ γατίτσα ἔπρεπε νὰ λέγεται Φλοριάνα, Λιλιάνα ἢ κάτι τέτοιο.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

1) Σημ.—Ὁ τίτλος εἶναι παρμένος ἀπὸ τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Th. Gautier «Symphonie en blanc majeur».

Η ΕΞΩΠΟΡΤΑ

Στὴ χαραχτὴν αὐλόπορτα
ποὺ, ἀπ' τὸν καιρό, ζαρώνει,
κεντᾶ ἡ μαθήτρα ταπεινὴ
σ' ἕνα λιλὰ φεστόνι.

Πλάϊ της μετάξια ἕνα σωρὸ
σ' ἕνα πλεχτὸ πανέρι,
κι' ἡ δαχτυλήθρα στ' ἄξιο της
λαμπροκοπᾶ τὸ χέρι.

Ἡ ἄσπρη της γάτα τὴν οὐρὰ
στὰ πόδια κουλουριάζει
κι' ἀντίκρυ κάθεται, σιητή,
στὸν ἥλιο, καὶ νυστάζει.

Στὸ μάκρος πέρα στὰ βουνὰ
τ' ἀπόκοσμα, τὰ ξένα,
σέρπουν κουρέλια καταχνιὲς
καὶ νέφια ξεφτισμένα...

Σιμὰ στὴν κόρη, σὰ σκεπὴ
ποὺ δὲν παρομερίζει,
τὸ χαρωπὸ τὸ σύννεφο
τῆς μυγδαλιᾶς ἀσπρίζει.

Καὶ χαρτερεῖ, καὶ χαρτερεῖ
πουλὶ νὰ φτερουγίσῃ
καὶ στὸ φεστόνι κεντητὸ
λουλούδια νὰ χιονίσῃ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ... ΑΡΧΑΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΛΗ μας φίλη Ρίτα Μπούμη, ποὺ καθὼς ξέρετε ὅλοι, μένει στὴ Συρακούσα,—κι' εἶναι πολὺ γνωστὴ στὸ διαπλασιακὸ κόσμο,— μᾶς ἔγραψε καὶ πάλι τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς παραστάσεις ποὺ δόθηκαν καὶ φέτος στὸ ἐκεῖ ἀρχαῖο θέατρο: τοὺς «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» τοῦ Αἰσχύλου καὶ τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλῆ, — γιατὶ ἡ μιὰ τραγωδία εἶναι, σὰ νὰ ποῦμε, συνέχεια τῆς ἄλλης, — κατὰ μετάφραση πάντα στὸ ἰταλικὸ ἀπὸ τὸν ἔξοχο ἑλληνιστὴ καὶ ποιητὴ τῆς Ἰταλίας Ἕκτορα Ρομανόλη, μὲ σκηνικὴ μουσικὴ ἑλληνικοῦ χρώματος, καμωμένη ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν Σικελὸ συνθέτη Μουλέ, καὶ μὲ μεγάλους Ἰταλοὺς ἠθοποιοὺς σὰν τὴν Τσέλλι καὶ τὸν Τουμιάτι.

Καθὼς σᾶς ἔγραψα καὶ προπέρσυ,— στὸ φύλλο τῆς 14 Μαΐου 1922, ὅπου μπορεῖτε νὰ ρίξετε μιὰ ματιά, — στὴν ἰταλικὴ Συρακούσα, τὴ μικρὴ μὰ ἱστορικὴ αὐτὴ πόλη τῆς Σικελίας, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ «αἱ «Συρακοῦσαι» τῶν ἀρχαίων, — ἡ περίφημη ἀποικία τῶν Κορινθίων, ἡ δοξασμένη πατρίδα τοῦ Θεόκριτου, τοῦ Μόσχου καὶ τοῦ Ἀρχιμήδη, — σώζεται ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ ὡραιότερα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ θέατρα. Οἱ σημερινοὶ της κάτοικοι, ποὺ δὲν ξεχνοῦν τὴν ἑλληνική τους καταγωγή, σκέφθηκαν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν. Καὶ κάθε τόσο, ἀπὸ τὸ 1914 ποὺ ἔγεινε ἡ πρώτη ἀρχή, δίνουν στὸ ἀμφιθέατρο ἐκεῖνο παραστάσεις ἀρχαίων ἑλληνικῶν τραγωδιῶν, προσκαλῶντας τὴν Ἰταλία καὶ τὸν ἄλλον πολιτισμένο κόσμο σὲ μιὰ «λατρεία τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ὀμορφιᾶς».

Ἔτσι, μὲ μεγάλη πάντα ἐπιτυχία καὶ μὲ μεγάλη συρροὴ Ἰταλῶν καὶ ξένων, παίχτηκαν ὥς τώρα στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Συρακούσας: ὁ «Ἀγαμέμνονας» τοῦ Αἰσχύλου (1914), αἱ «Χοηφόροι» τοῦ ἰδίου (1921), ὁ «Οἰδίπους Τύραννος» τοῦ Σοφοκλῆ, αἱ «Βάχαι» τοῦ Εὐριπίδη (1922), καὶ φέτος οἱ δυὸ τραγωδίες ποὺ εἴπαμε παραπάνω. Ἀντιγράφω ἐδῶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἐνθουσιαστικὸ γράμμα τῆς Ρίτας Μπούμη, τῆς μόνης ἴσως Ἑλληνίδας, ποὺ εὐτύχησε νὰ παρευρεθῇ στὶς ἑλληνικὲς αὐτές, σὲ ξένη χώρα, ἱεροτελεστίες, μὲ μιὰ τόσο εὔλογη συγκίνηση κι' ἐθνικὴ περηφάνεια:

«Στὸ Συρακουσιανὸ Ἀμφιθέατρο,— λέει,—γιὰ τέταρτη φορὰ χτές, δονήθηκαν οἱ ψηλότερες νότες τῆς ἀνθρώπινης συγκίνησης μὲ τὴν ἀθάνατη τέχνη τοῦ Σοφοκλῆ μας καὶ τοῦ Αἰσχύλου μας. Ἀξέχαστο θέαμα!... Πόσο μεγάλη, καλλιτεχνική, ἐκπολιτιστική, ἀνθρωπιστικὴ ἡ σημασία του!.. Στὸ ἀπέραντο θέατρο, μπροστὰ στὴν τεχνητὴ ἐφτάπυλη Θήβα, μπροστὰ στὴν τραγωδία τῆς ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ τῆς ἡρωϊκῆς αὐτοθυσίας τῆς Ἀντιγόνης, ξαναβρήκαμε ὅλοι τὸ *ἐγώ* μας. Αἰστανθήκαμε τὶς σεπτὲς σκιὲς τῶν ἀρχαίων τραγικῶν σὰ νὰ περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἐρείπια. Ξένοι, ἀπ' τὶς πιὸ μακρινὲς χῶρες, σοφοί, καλλιτέχνες καὶ τεχνολάτρες, προσκυνητὲς ὅλοι, εὐτυχήσαμε νὰ ἰδοῦμε τὴν Τέχνη ὁλοζώντανη μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα της λίκνα...

«Οἱ σάλπιγγες προστάζουν σιωπή. Μόνο τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν... Ἀρχίζει ἡ μουσική... Μιὰ γλυκειά, ἑλληνικὴ μουσική, ποὺ εἶναι ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ πανήγυρη..... Ἔπειτα ἀρχίζει ἡ παράσταση στὴ σκηνὴ ἐκείνη ὅπου φαίνεται ἡ Θήβα, μὲ τἀνάκτορα καὶ ταγάλματα τῶν θεῶν.... Ὁ θηβαϊκὸς λαός, μὲ τὰ γραφικά του, πολύχρωμα ἐνδύματα, προσεύχεται. Χορεύτριες ξακουσμένες ἐκτελοῦν μαγικοὺς ἑλληνικοὺς χορούς. Στρατιῶτες, ἀρχαῖοι ὁπλῖτες, φρουροῦν τὶς πύλες...

«Ἡ σκηνὴ γίνεται ὡραιότερη μὲ τὸ φτάσιμο τοῦ Βασιλιᾶ, ποὺ ἔρχεται νἀναγγείλῃ τὰ κατὰ τὸν πόλεμο στοὺς ἀπογόνους τοῦ Κάδμου. Τὰ κλάματα τῶν γυναικῶν, ὁ θάνατος τοῦ Ἐτεοκλῆ καὶ τοῦ Πολυνείκη, ἡ ἀγωνία, ἡ σπαρακτικὴ ἀπελπισία τῆς Ἀντιγόνης, συναρπάζουν τὸ κοινό, ποὺ χειροκροτεῖ μ' ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἠθοποιοὺς κι' ἐπευφημεῖ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα...

«Οἱ «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις», ὅπως ξέρουν ὅλοι, τελειώνουν μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Κρέοντα νὰ μείνῃ ἄταφο τὸ σῶμα τοῦ Πολυνείκη. Κι' ἀρχίζει ἡ «Ἀντιγόνη», μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατότερες τραγωδίες τοῦ Σοφοκλῆ, ποὺ τὴν κάνει τόσο εὐκολονόητη, τόσο λαϊκή, ὁ ζωντανὸς ἰταλικὸς στίχος τοῦ Ρομανόλη. Τι ὡραία μετάφραση! Νομίζει κανεὶς πὼς δὲν εἶναι καμωμένη ἀπὸ μιὰ κλασσικὴ γλῶσσα... Ἀλλὰ ἡ «Ἀντιγόνη» εἶναι τόσο γνωστή, ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ πῶ γι' αὐτὴ περισσότερα. Θὰ μιλήσω μόνο γιὰ τὴν πρωταγωνίστρια, τὴ δεσποινίδα Τσέλλι.

«Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἰταλίδα τραγῳδὸς ἔπαιξε μὲ μιὰ ἀγάπη καὶ μὲ μιὰ ἐπιτυχία ἐξαιρετική. Ἔκαμε μυριάδες θεατὲς νὰ δακρύσουν. Ἦταν ἡ Ἀντιγόνη ἡ ἴδια. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγεινε Ἑλληνίδα καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κανέν' ἄλλο ὄνομα δὲν τῆς ταιριάζει: Ἀντιγόνη! Φεύγοντας ἀπ' τὴ Συρακούσα, πῆρε μαζί της ὅλη μας τὴν ἀγάπη, ὅλο μας τὸ θαυμασμό, κι' ἀπὸ μένα, ποὺ ἴσως ἤμουν ἡ μόνη ἐκεῖ Ἑλληνίδα, ἔχει καὶ τὴν πιὸ θερμὴ εὐγνωμοσύνη...

«Κι' ὁ Τουμιάτι, ὡς Κρέοντας, ὑπέροχος. Εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ τὸ 1914 ἐθριάμβευσε στὸν Ἀγαμέμνονα...»

Αὐτὰ λοιπὸν—κι' ἄλλα, ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰ τἀντιγράψω,—γράφει ἡ καλή μας φίλη. Τι καλὰ ποὺ θὰ ἦταν ἄν, ἀντὶ νὰ σκεπτόμαστε νὰ στείλουμε τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους στὴν Ἀμερική, κοιτάζαμε νὰ διοργανώσουμε κι' ἐδῶ, σ' ἕν' ἀπὸ ταρχαῖα μας ἀμφιθέατρα,— στὸ Διονυσιακό, στοῦ Ἡρώδη ἢ στὸ Στάδιο,—τέτοιες παραστάσεις ἀρχαίων δραμάτων, καὶ κάναμε νὰ ἔρχεται ὁ κόσμος νὰ τὶς βλέπῃ, ὅπως πηγαίνει τώρα στὴ Συρακούσα. Καὶ θὰ μπορούσαμε. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἔνδοξα ἐρείπια, στὴν ἔνδοξη αὐτὴ πόλη, καὶ καλοὺς ἠθοποιοὺς ἔχουμε καὶ καλοὺς μεταφραστὲς ἀρχαίων τραγωδιῶν. Ὁ Ρομανόλης τὶς μεταφράζει στὴ γλῶσσα του. Ἀλλὰ τι ὡραῖα ποὺ ἔχουν μεταφράσει στὴ δική μας, καὶ τὴν «Ἀντιγόνη» κι' ἄλλες πολλὲς τραγωδίες, ὁ Χρηστομάνος, ὁ Μάνος, ὁ Γρυπάρης, ὁ Ζερβός, ὁ Τσοκόπουλος κι' ἄλλοι.

Ἔχουμε ὁλόκληρο δραματολόγιο ἀπὸ τέτοιες μεταφράσεις. Καὶ προχτὲς ἀκόμα, μιὰ ἄλλη φίλη μας, ἀπὸ τὴν Κύπρο, μοῦ ἔστειλε ἄλλες δυό, ποὺ δὲν τὶς ἤξερα: τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο» τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδη, μεταφρασμένες ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Νίκο Δ. Ἀντωνιάδη σὲ ἁρμονικοὺς στίχους καὶ σὲ ὡραία δημοτικὴ γλῶσσα. Ἐθαύμασα προπάντων τὰ χορικὰ τῆς «Ἰφιγένειας». Ὁ μεταφραστής, μὲ ἀληθινὴ δημιουργικὴ πνοή, κατάφερε νὰ τἀποδώσῃ μ' ὅλη τους τὴν ποίηση, — πολὺ δύσκολο πρᾶγμα!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — Ἡ δ. Ρίτα Μπούμη μᾶς ἔστειλε καὶ διάφορες φωτογραφίες ἀπὸ τὶς παραστάσεις. Ἀπέναντι δημοσιεύουμε μιά, ποὺ δίνει μιὰ ἰδέα ὅλης τῆς σκηνῆς καὶ τῆς σκηνογραφίας. Εἶναι τὴ στιγμὴ ποὺ φέρνουν νεκροὺς τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ τὸν Πολυνείκη. — Φ.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καε Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Στάσου! φώναξε ὁ Γιάννης· θέλω νἄρθω κι' ἐγὼ μὲ τὴν Ἀνθούλα.

— Σὺ πιάσε ψάρια, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Πάτροκλος, νὰ τὰ φάμε στὸ γυρισμό.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Πάτροκλε, μὴν πάμε χωρὶς τὸ Γιάννη! εἶπε κι' ἡ Ἀνθούλα.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου θερμοπαρακάλεσε. Ὁ Πάτροκλος ἔπιασε τὰ κουπιὰ κι' ἄρχισε νὰ λάμνῃ πρὸς τὸ νησὶ ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ ποταμιοῦ.

Ὁ Γιάννης εἶχε μείνει μόνος στὴν ὄχθη. Κρατοῦσε στὰ χέρια τὴν καλαμωτή του καὶ δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξη νὰ ψαρέψῃ. Ἀνησυχοῦσε νὰ βλέπῃ τὴ βαθειὰ ἐκείνη ἔκταση τοῦ νεροῦ καὶ τὴ μικρή του φίλη στὴ βάρκα μὲ τὸ κακὸ ἐκεῖνο παιδί, ποὺ δὲν τοῦ γεννοῦσε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη.

Ἀκίνητος, σιωπηλός, κοίταζε μπροστά του. Ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦταν τώρα στὸ ποτάμι. Ἄκουγ' ἕνα δυνατὸ κρότο, σὰν κρότο νεροῦ ποὺ πέφτει μὲ ὁρμή. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνας μικρὸς λόφος. Ὁ Γιάννης ὄρμησε στὴν κορφή του κι' ἄξαφνα ἔβγαλε μιὰ κραυγή, μιὰ μόνη, μὰ σπαραχτική...

Τί νὰ εἶδε ἄραγε;

Τὴ βάρκα! Ὁ Πάτροκλος εἶχε χάσει τὸ ἕνα κουπὶ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ διευθύνῃ. Τὰ δυὸ παιδιὰ κατέβαιναν ἔτσι τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔπεφτε τὸ νερὸ ἀφρισμένο, σχηματίζοντας καταρράκτη!

Τί νὰ κάμῃ; Τοῦ φαινόταν πὼς θὰ τρελαθῇ!..

Τὸ νησὶ πού, καθὼς εἴπαμε, βρισκόταν στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, δὲν ἀπεῖχε πολὺ οὔτε ἀπὸ τὸν καταρράκτη, μὰ οὔτε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὄχθης ὅπου ἦταν ὁ Γιάννης. Ἤξερε νὰ κολυμπᾷ. ὄχι πολύ, ἀλλὰ τί τὸν ἔμελε! Δὲν ἤθελε ἄλλο παρὰ νὰ φτάσῃ στὴν ὥρα γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἀνθούλα...

Γρήγορα-γρήγορα πέταξε τὸ σακάκι του καὶ τὰ παπούτσια του, πῆρε τὴν καλαμωτὴ στὸ στόμα του,—γιατὶ αὐτὴ ἴσως θἄταν ἡ σωτηρία τῆς Ἀνθούλας,—ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ κολύμπησε ὡς τὸ νησί.

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ νησιοῦ, ποὺ ἦταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταρράκτη. Ἡ βαρκούλα δὲν φαινόταν ἀκόμα, ἀλλ' ἅμα προχώρησε περισσότερο, ὁ Γιάννης τὴν εἶδε: Ὁ Πάτροκλος, μὲ τὸ ἕνα κουπί, προσπαθοῦσε νὰ τὴ στρέψῃ δεξιά, πρὸς τὸ νησί, γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ ρεῦμα ποὺ γινόταν ὁλοένα ὁρμητικότερο. Ἡ Ἀνθούλα, γονατιστὴ μέσ' στὴ βάρκα, φαινόταν σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὸ Θεό...

Ὡς τόσο ὁ Γιάννης ἔφτασε στὴν ἄκρη ἐκείνη τοῦ νησιοῦ, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἡ βάρκα γιὰ νὰ γκρεμιστῇ στὸν ἀφρισμένο καταρράκτη.

— Φέρ' τη κατὰ δῶ! φώναξε στὸν Πάτροκλο.

Καὶ ξαπλωμένος χάμω, ἅπλωσε ὅσο μακρύτερα μποροῦσε τὴν καλαμωτή.

— Ἄς τὸ κουπὶ καὶ πιάσε τὴν καλαμωτή! φώναξε πάλι.

Ὁ Πάτροκλος ἄκουσε. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νἁρπάξῃ τὴν καλαμωτή, γλύστρησε κι' ἔπεσε μέσ' στὴ βάρκα.

Ἡ Ἀνθούλα, καθὼς εἶδε τὸ Γιάννη, πῆρε θάρρος καὶ σηκώθηκε. Καὶ ἀφοῦ ἔπεσε ὁ Πάτροκλος, ἅπλωσε τὰ χέρια της κι' ἔπιασε αὐτὴ τὴν καλαμωτή. Ἔτσι ὁ Γιάννης κατόρθωσε νὰ τραβήξῃ τὴ βάρκα ὥς τὴν ὄχθη τοῦ νησιοῦ κι' ἀπὸ κεῖ πιὰ εὔκολα τὴν ἔφερε ὥς τὴ μικρὴ ἀποβάθρα τοῦ ποταμιοῦ. Τότε πῆρε τὴν Ἀνθούλα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ βάρκα. Μὲ τί λαχτάρα τὴν κρατοῦσε! Πόσο εἶχε φοβηθῇ! Ἀλλὰ κι' ἡ Ἀνθούλα ἦταν πολὺ συγκινημένη. Εἶχε σφίξει μὲ τὰ χέρια της τὸ λαιμὸ τοῦ φίλου της καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἄχ, Γιάννη!.. Δὲν ξέρεις τί εὐχαριστημένη ποὺ εἶμαι γιατὶ μὲ γλύτωσες ἐσύ!..

Ὁ Πάτροκλος τράβηξε ὥς ἔξω τὴ βαρκούλα. Ὁ Γιάννης τότε ἄφησε κάτω τὴν Ἀνθούλα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔτρεξαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀλάρτη. Ὁ Πάτροκλος ἐρχόταν σιγὰ κατόπι τους.

Ὁ γέρο-δασοφύλακας κι' ὁ Φραντὴς ρώτησαν μάνησυχία, τί συνέβη; ἅμα εἶδαν τὸ Γιάννη μούσκεμα. Αὐτὸς τοὺς διηγήθηκε τότε τὰ συμβάντα. Εἶχε τύχη ὁ Πάτροκλος ποὺ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα. γιατὶ ὁ Ἀλάρτης ταράχτηκε τόσο ἅμα ἔμαθε πὼς κινδύνεψε νὰ πνιγῇ ἡ ἀγαπημένη του Ἀνθούλα, ὥστε μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ εἶχε στὴν κυρία Λάντη, θὰ στόλιζε ὅπως τοῦ ἄξιζε τὸν προκομμένο γιό της... Ὡστόσο ἔδωσε τοῦ Γιάννη ἕνα πανταλόνι κι' ἕνα πουκάμισο, ἐνῶ ἡ Ἀνθούλα στέγνωνε μὲ τὸ σίδερο τὰ ροῦχα τοῦ φίλου της.

— Εἶσαι λαμπρὸ παιδί, τοῦ εἶπε ὁ γέρος σφίγγοντας τὸ χέρι του καὶ σἀγαπῶ πολύ, Γιάννη!..

Ὁ Φραντὴς τόσο εἶχε φοβηθῇ, ἅμ' ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόρης του τί κίνδυνο εἶχε διατρέξει, ὥστε δὲν ἔβρισκε λόγια κατάλληλα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Γιάννη. Τὸν ἐχάϊδευε μόνο μὲ συγκίνηση ψιθυρίζοντας:

— Γιάννη μου!.. καλό μου παιδί...

Κι' ἔπειτα στέναζε καὶ σκούπιζε τὰ μάτια του.

Τέλος γύρισε κι' ὁ Πάτροκλος. Τὰ εἶχε κατεβασμένα, φαινόταν σὰ βρεμμένος κι' αὐτός, κι' ἡ σιωπὴ ποὺ τὸν ὑποδέχτηκε, δὲν τὸν ἐνθάρρυνε καθόλου.

Ἡ ἡμέρα τελείωσε λιγότερο φαιδρὴ ἀπ' ὅσο εἶχε ἀρχίσει, γιατὶ κι' ὁ Φραντής, κι' ὁ Ἀλάρτης, κι' ὁ Γιάννης ἦταν ταραγμένοι ἀκόμα ἀπὸ τὸ δυστύχημα ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πάθῃ ἡ Ἀνθούλα.

Τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὁ Ἀλάρτης τὴ φίλησε μὲ ἀκόμη μεγαλύτερη στοργή, συλλογιζόμενος πὼς παρ' ὀλίγο νὰ τὴ χάσῃ. Ἡ Ἀνθούλα κι' ὁ Φραντὴς ζήτησαν ἀπὸ τὸν γέρο νὰ τοὺς ὑποσχεθῇ πὼς θὰ ξαναπήγαινε στὸ σπιτάκι τους. Κι' ὁ Γιάννης ἀνέβασε τὴ φίλη του σταμάξι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΩΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ

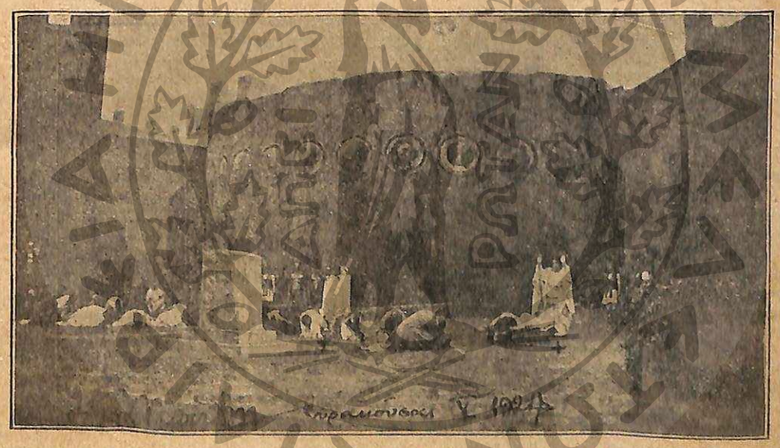

ΟΙ "ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ„ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Εἶναι ἡ σκηνὴ ποὺ φέρνουν νεκροὺς τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ τὸν Πολυνείκη. Δεξιὰ ἡ Ἀντιγόνη πάνω ἀπὸ τὸν Πολυνείκη· ἀριστερὰ ἡ Ἰσμήνη πάνω ἀπὸ τὸν Ἐτεοκλῆ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 86.

Εικόνα χαρᾶς ἀνέγγιχτης ἀπὸ τοῦ πόνου τὸ φαρμακερὸ χέρι, ἡ καρδιά της! Γεμάτη παιδικὴ ἀγνότητα καὶ θερμὸ αἴσθημα, ἡ ψυχή της! Μορφὴ ἀπριλιάτικη μὲ μάτια ποὺ δύσκολα ζωγραφίζονται, μὲ χεῖλη δροσισμένα ἀπ' τοῦ τριαντάφυλλου τὴν δροσιὰ καὶ μὲ μαλλιὰ ὁλόχρυσα.

Τὴν αὐγὴ σὰν τὴν αὐγὴ χαρωπὴ καὶ πανέμορφη κι' αὐτή, ὅλη τὴν ἡμέρα ἥλιος κι' αὐτὴ μέσα στὸν ἥλιο, καὶ τὸ βράδυ πάντα στοὺς κάμπους νὰ πλέκῃ λουλούδια, στ' ἀκρογιάλια νὰ πηδᾷ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, ὅλη ζωὴ ὅλη χαρά, μὲ τὸ τραγούδι στὸ στόμα καὶ τὸ ροδόγελο στὰ χείλη...

Μὰ σᾶν μάτι βάσκανο νὰ τὴν μάτιαξε.. Τὴν εἰκόνα ἐκείνη τῆς χαρᾶς τὴν χλώμιασε πνοὴ φθινοπώρου, τὰ μάτια της ἐκεῖνα τὰ γλυκὰ καὶ φωτεινὰ σκοτεινὲς ἀχτῖδες τὰ σκότισαν, τὸ ροδόγελο της μαράθηκε. Σὰν τὸ ρεῦμα ποταμοῦ ποὺ κρημνίζεται σὲ βάραθρα βαθειὰ γιὰ νὰ μὴν ξαναφανῇ ἔτσι διάβηκε καὶ κρημνίστηκε κι' ἡ χαρά της.

'Αρρώστια ποὺ χρόνια τώρα κρυμμένη, ποιὸς ξέρει σὲ τί ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ πάλλευκου σπιτιοῦ της, παραφυλάττοντας την, τὴν κτύπησε στὸ στῆθος καὶ νικήτρια αὐτὴ στηρίχθηκε στὴ γεματη χυμοὺς νιότη της καὶ ἄρχισε νὰ σβύνῃ σιγὰ σιγὰ ἀπὸ ἐπάνω της κάθε ζωή...

Ἕνα γλυκὸ ἀπόσπερο ἔσβυσε τὸ ροδόγελο ἐκεῖνο γιὰ πάντα, ἔφυγε ἡ τελευταία της πνοὴ ἀπ' τὸ γλυκό της στόμα...

Κι' ἀντὶ τώρα ν' ἀκούεται τὸ ζωηρό της τὸ τραγούδι ποὺ κάθε βράδυ ἔλεγε, ἀκούεται ἕνα σιγανὸ ψιθύρισμα, ἀπ' τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ της, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ φύλλωμα τοῦ πλάτανου καὶ μοιάζει σὰν παράπονο, σὰν τραγούδι θλιβερὸ γιὰ τὸν χαμό της.

Ἀμαρυλλὶς

Η ΜΑΤΜΟΥ

'Αριθ. 'Εγκρ. 81

Ἦχος ντεφιοῦ καὶ φωνὲς μᾶς κάνανε νὰ πεταχθοῦμε στὸ μπαλκόνι. Στὸ δρόμο, ἕνας ἀτσίγγανος μὲ κόκκινο τριαντάφυλλο στ' αὐτὶ κτυποῦσε τὸ ντέφι καὶ μιὰ μαϊμοῦ χόρευε. Μεγάλη σὰν παιδὶ τριῶν χρόνων, μὲ μακριὰ σταχτιὰ τρίχα, εἶχε ἕνα φίμωτρο ποὺ τῆς ἔκρυβε τὴ μουρίτσα της, κι' ἦτανε δεμένη ἀπὸ τὴ μέση μὲ μιὰ χοντρὴ ἁλυσίδα. Ἕνας κύκλος ἀπὸ παιδιὰ καὶ χασομέρηδες ἦτανε σχηματισμένος γύρω της καὶ κοιτοῦσαν περίεργα.

Τὸ κρύο ἦτανε δυνατό, μιὰ φιλὴ βροχὴ ἔπεφτε χωρὶς διάθεση νὰ σταματήσῃ ποτέ. Ὁ δρόμος ἦτανε λασπωμένος.

Ἡ μαϊμοῦ τουρτούριζε καὶ πότε πότε ἄφινε τὸ χορὸ κι' ἐπεφτε στὰ τέσσερα πόδια μέσα στὴ λάσπη, ἀφανισμένη ἀπὸ τὴν κούραση. Τότε ὁ ἀφεντικός της φώναζε: «Ἄϊντε, Ζαχαρούλα μ', κάνε τὸ γέρο ποὺ χορεύει!» Στὴ φωνή του ἡ μαϊμοῦ σηκωνότανε σούζα, τὸν κοίταζε φοβισμένα καὶ ξανάρχιζε τὸ χορό. Πότε-πότε γρύλλιζε ὑπόκωφα.

Τὸ καϊμένο τὸ ζῶο, πόσο θὰ ὑπέφερε! Στὰ μελαγχολικά του ἔξυπνα μάτια διάβαζε κανεὶς ὅλο τὸν τὸν πόνο καὶ τὴ νοσταλγία γιὰ τὴ μακρινή του πατρίδα. Οἱ γουλλισμοί του, ἄγριοι μαζὶ καὶ πονεμένοι, δείχνανε ὅλο του τὸν ἀδύνατο θυμό.

Κι' οἱ ἄνθρωποι γελοῦσαν, διασκέδαζαν μαζί του... *Τιτάνια*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 84.

Ὁ σὲρ Γουόλτερ Ραλέη, (Walter Raleigh) ἦταν ὁ πρῶτος, -πρῶτος ἄγγλος καπνιστής. Δὲν ἤθελε ὅμως κανεὶς νὰ μάθῃ νὰ καπνίζῃ ἀπ' αὐτόν. Γι' αὐτὸ ἐκάπνιζε μόνον ὅταν ἦταν μόνος, στὰ δωμάτιά του, μακριὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θαλαμηπόλους του.

Μιὰ μέρα ὅμως, καθὼς ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη, μὲ μιὰ μεγάλη πίπα στὸ στόμα, λησμόνησε καὶ διάταξε ἕνα ὑπηρέτη νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης μπῆκε στὸ σπουδαστήριο καὶ εἶδε καπνὸ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη τοῦ κυρίου του, ἐπέταξε ὅλο τὸ νερὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Γουόλτερ καὶ ἔτρεξε ἔξω, φωνάζοντας:

— Φωτιά! .. Βοήθεια! Ὁ σὲρ Γουόλτερ διάβασε τόσο πολύ, ποὺ τὸ κεφάλι του.... ἄναψε καὶ ὁ καπνὸς βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη του! ..

(*Ἐκ τοῦ 'Αγγλικοῦ*)

Τέκνον τοῦ Βορρᾶ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία: — Πόση ὥρα ἔβρασες αὐτὰ ταὐγά;

Ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια: — Δώδεκα λεπτά, κυρία.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πὼς ἕν' αὐγὸ πρέπει νὰ βράσῃ τρία λεπτὰ μόνο;

— Μὰ εἶναι τέσσερα αὐγά, κυρία!

Βόλγας

***

Τὸ παιδί: — 'Αμαξά, ἔχεις ἀγῶϊ;

Ὁ ἀμαξάς: — "Οχι.

Τὸ παιδί: — "Ε, τότε πήγαινε νὰ ξεζέψῃς.

Φασκαμιὰς

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

[Ἴδε Διάπλασιν 1922, σελ. 190.]

Σᾶς εἶχα δώσει ἕνα κρυπτογραφημένο Λεξίγριφο καὶ σᾶς ζητοῦσα: Α' νὰ τὸν διαβάσετε· Β' νὰ τὸν λύσετε καὶ Γ' νὰ μοῦ πῆτε μὲ ποιὸ τρόπο κατορθώσατε νὰ βρῆτε τὸ 'Αλφάβητό μου.

'Αντὶ νὰ δημοσιεύσω τώρα τὴ λύση, ἀντιγράφω ἐδῶ ὁλόκληρη τὴν ἀπάντηση τῆς *Μικρῆς Ζακυνθινοῦλας*, ποὺ τὰ ἔχει ὅλα ὡραιότατα κι' ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὰ ζήτησα. Εἶναι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες γιὰ τὴν καλή της ἔκθεση, τὴ συντομία της, τὴν ἐπιστημονικὴ της σκέψη καὶ τὸν πραγματικῶς ἐξυπνο τρόπο ποὺ βρίσκει τὸ *κλειδί*. Ἰδού:

Ὁ Λεξίγριφος:

"Αν τὸ πρῶτο μου εἰπῆς,
Κακὰ βέβαια δὲν θὰ πῆς·
"Αν τὸ δεύτερο δὲν ἔχῃς
Δὲν εἰξέρω πῶς θὰ τρέχῃς.
Καὶ τὸ ὅλο δίνει σχῆμα
Εἰς τοῦ δεύτερου τὸ ντύμα.

Ἡ λύσις του:

Καλαπόδι (καλά, πόδι.)

Μὲ τί τρόπο τὸν διάβασα:

Λέξεις μὲ δυὸ ψηφία, στὴν ἀρχὴ ἑνὸς Λεξιγρίφου, εἶναι συνήθως: *τό, τά, μέ, ἄν.*

Δοκιμάζομε κι' ἔχομε πιθανῶς:

ἄν	α=μ	ν=ω
τὸ	τ=μ	ο=ω
τὰ	τ=μ	α=ω
μὲ	μ=μ	ε=ω

'Αλλὰ τ=μ καὶ μ=μ ἀδύνατο. γιατὶ τότε οἱ δυὸ τελευταῖοι στῖχοι θὰ ἔληγαν σὲ *μ* ἢ τ. Ἄρα δὲν μένει παρὰ Α=Μ καὶ Ν=Ω.

Παρατηρῶ ἀκόμη ὅτι στὸ τέλος τῶν τεσσάρων πρώτων στίχων ἔχουμε τ. 'Αλλὰ στὰ Αἰνίγματα, τὸ γράμμα ποὺ ἀπαντᾷ συχνότερα στὸ τέλος, εἶναι τὸ σ. Ἄρα πιθανότατα: Σ=Τ.

Παρατηρῶ ἀκόμη. ὅτι στὸ Κρυπτογραφικὸ συχνότατα ἐπαναλαμβάνεται τὸ Θ. Κι' ἐπειδὴ τὸ πιὸ συχνὸ γράμμα στὴ γλῶσσα μας εἶναι τὸ ε, συμπεραίνω Θ=Ε.

Ξέροντας τώρα αὐτὰ τὰ τέσσερα γράμματα, συμπληρώνω τὰ διάμεσά τους κι' ἔχω τὸ ἑξῆς 'Αλφάβητο:

Μ = α	Ω = ν
λ = β	ψ = ξ
κ = γ	χ = ο
ι = δ	φ = π
Θ = ε	υ = ρ
η = ζ	Τ = σ
ζ = η	σ = τ
ε = θ	ρ = υ
δ = ι	π = φ
γ = κ	ο = χ
β = λ	ξ = ψ
α = μ	ν = ω

(Καθὼς φαίνεται ἀπ' αὐτὸν τὸν πίνακα, τὸ κοινὸ 'Αλφάβητο διαιρέθηκε σὲ δυό, ἀπὸ Α ὡς Μ καὶ ἀπὸ Ν ὡς Ω. Καὶ κάθε μέρος του χωριστά. γιὰ νὰ γίνῃ τὸ Κρυπτογραφικὸ 'Αλφάβητο, διαβάστηκε ἀνάποδα.)

Μικρὴ Ζακυνθινοῦλα

'Απὸ τὶς ἄλλες ἀπαντήσεις, ἐδιάλεξα τὶς πιὸ ἔξυπνες καὶ καλογραμμένες, γιὰ τὰ ἐπίλοιπα βραβεῖα καὶ, ἀναλόγως, ἔδωσα τοὺς 'Επαίνους καὶ τὴν Εὔφημο Μνεία. "Ε, δὲν ἦταν καὶ πολὺ εὔκολο! Φάντασοῦ τε ὅτι ἀναγκάστηκα νὰ λίβω ὑπ' ὄψει μου καὶ ὀρθογραφία καί... καλλιγραφία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὴ Ζακυνθινούλα* [25Ε].—('Ισότιμος: *Ὑδατοπλάτεργης* [25Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις* [24Ε].—*Ὀλυμπιονίκης* [23Ε].—('Ισότιμοι: *Σκόρπια Φύλλα* [23Ε].—*Μεγάλη Ἑλλὰς* [23Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνθισμένη Μυγδαλιὰ* [22Ε].—*Προαιώνιος Πόθος* [21Ε].—*Ἐλεύθερη Μικρασία* [21Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [20 Ε] εἰς ἕναστον:)* 'Ιανός, Φράουλα, 'Αμαδρυάς, 'Αφελὴς Κυπριοπούλα, Γάϊος Γράκχος, "Αρης, Δημ. Κ. Τσαμαλίκος, "Ιρις, Ρένος, Καϊρινὸς 'Αστῆρ, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Περαστικὴ, "Αλκης, Αὐτεξούριστος, Σανσελλὼρ, Νέδων, Δόξα Ματωμένη, Μαγεμμένη Ρεμματιά, Φρόνιμο Ζιζάνιο, Νικηφ. Γ. Νικηφοριάδης, Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Νάρκισσος, Σκόρος, "Ατυχος, Καμέλια, Πλανόδιος, Θέμος, Μάσκας, Πουλὶ τῆς Καταγίδος, 'Αφροστεφανωμένο Κῦμα, 'Αγοροκόριτσο, Καβούρ, Καλαμαριανὸ Λουλούδι, Μικρασιάτης, Σείριος, 'Ιππόλυτος, Χλόη, Φιλελεύθερη 'Ελληνοπούλα, 'Ασσαράτ, Διαβολάκι τῆς "Ηλιουπόλεως, Κεραυνός, Π. Μαρτινιανός, Μεσημβρινὸς 'Αστήρ, Λυκ. Ι. Ρένεσης, "Ονειρο τῆς Κύπρου, 'Ελπὶς τοῦ "Εθνους, Σφαιριστής, Ι. Σ. Φέξας, Στέφανος τῆς Δόξης, Αἰμιλία Χάϐ, 'Ελένη Δημητριάδου, 'Ιωνικὸς Οὐρανός, Τριανταφυλλένια, Ζήσης Βρανός, "Ο"ψιμος Κρίνος, 'Ιωάν. Β. 'Ακριτόπουλος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἕναστον:)* 'Αλέκος, 'Αφρισμένο Κῦμα, Γ. Φ. Λυκιαρδόπουλος, "Ασπρο Συννεφάκι, Γενναῖος Πολεμιστής, 'Αρλεκῖνος, "Ασπρος Γάτος, Πληγωμένος Λέων, Βεατρίκη, Δοξασμ. Τσολιᾶς, Κῶτσος, Λεοντόταρδο Κυπριόπουλο, Θαλῆς, "Ατταλος, Αὔρα, Νίκος Δ. Νικολάου, 'Ελένη 'Αδάμη, "Αρμα 'Ηλίου, Καριόφυλλι τοῦ 21, Φακίρης Παπαλάζαρος, 'Αγριολούλουδο, Μαϊανδρος, Φλόγα, Φρουῦ-Φρουῦ, Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, Φὼν Κρὰν, Πολύβιος, Βίσθυς, Χρῆστος Μαλάκης, Αἴθριος Οὐρανός, Βασιλεὺς 'Αθάμας, Μικρὸς Μίμης, 'Αρουραῖος, Γεώργιος Κανάρης, Ψύλλος, Δανάη, Πειραϊκὴ Αὔρα, "Ατλας, Γαλανόλευκος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕναστον:)* 'Αγριομενεξές, Μάγισσα, Παπαρούνα τοῦ 'Αγροῦ, Σανδὴ Μαρκησία, 'Ανθισμένο Θυμαράκι, Πετρατὸς Πήγασος, 'Ασχημόπαιδο, Γλυκειὰ Μελαγχολία, 'Ελλ. 'Ιδανικόν, Βαρβαβᾶς, Πτερωτὸς 'Ιππότης, Κλέφτικο Βόλι, Ταλκάϐ, "Αρατος, Βάκχος, Μάριος, Σουφρατζέττα, Δὸν Σατανᾶς, Δαρνοστ. Στρατηλάτης, 'Αετιδεύς, Καρδιογνώστης, "Ησυχος Ταραξίας.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5 Ε]εἰς ἕναστον) "Ηρως τῆς Κιουτάχειας, 'Αριγκόντ, Π. Σ. Καράμαλης, Προμηθεύς, Νέος Ὅμηρος, 'Αηδονολάλητος, Φερελπὶς, Ναυπλιακὸς 'Αστήρ, Πυροσβέστης, Κυματώδης Εὐξεινος, 'Ιωάννης Κρητικός, Κεραυνοβόλον Βλέμμα, 'Ελλὴν. Αἴσθημα, Αἰθερία, 'Ιωνικὴ Αὔρα, Πατρὶς τοῦ Διογένους, 'Ελεύθερο Πουλί, Γ. Σ. Καράμαλης, 'Αλογόμυγα, Διδυμαία, Μαύρη 'Αράχνη, Φυλακισμένος Δημοκράτης, Χάχας, Γ. Ν. Σαρτζετάκης, Μελαχροινὴ Μουσμέ, Ταρζάν, "Απειρος, 'Ισμήνη, Σ. Μπαλλῆ, Φίνοπ. "Ηλιοβασίλεμα, Χαρ. Κ. Τσώκος, 'Εγγλέζ. Ψαλλιδάκι, Πελαργός, Φῶτος Καρακύρης, Φοῖβος Χ'' Δανιήλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 26 Μαΐου 1924

[redacted]

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ, *ὁ γλυκύτατος ποιητὴς καὶ ἀγαθότατος ἄνθρωπος, λατρευτὸς φίλος καὶ πολύτιμος συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» ἀπὸ τὰ πρῶτα της χρόνια, δὲν ὑπάρχει πιὰ στὴ ζωή! Τὸ ξαφνικὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου του ἐφθασε ὅταν τὸ φύλλο τοῦτο ἦταν ἕτοιμο νὰ τυπωθῇ. Ὁ ποιητὴς πέθανε τὸ πρωῒ τῆς περασμένης Τετάρτης, 28 Μαΐου, καὶ κηδεύθηκε τὴν ἑπομένην μεγαλοπρεπῶς. Δὲν προφθαίνουμε σήμερα παρὰ νὰ ἐκφράσωμε τὴ βαθύτατη θλίψη μας καὶ τὰ ἐγκάρδια μας συλλυπητήρια στὴν ἀγαπημένη του ἀδελφή. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ γράψωμε ἐκτενέστερα.*

[redacted]

ΜΕ τὸ φύλλο τοῦτο τελειώνει ἡ Α' ἑξαμηνία μας· (συνήθως τελειώνει μὲ τὸ 26ο, ἀλλὰ ὁ χρόνος αὐτὸς ἔχει 53 Σάϐϐατα, ἑπομένως 53 φύλλα θἄχῃ κι' ὁ τόμος, δηλ. 27+26.) 'Απὸ τὸ ἑπόμενο, πρῶτο τῆς Β' ἑξαμηνίας, θἀρχίσω νὰ δημοσιεύω 'Ασκήσεις ἀπὸ τὶς Συλλογὲς τοῦ νέου 214ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ προθεσμία τελειώνει στὶς 15 'Ιουνίου. ("Ωστε ὅποιος δὲν ἔστειλε ἀκόμα Συλλογή, μπορεῖ νὰ στείλῃ ὡς τότε. "Οσο γιὰ ταποτελέσματα τοῦ προηγουμένου 211ου θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα.

Κι' ἐπειδὴ ἤλθε λόγος γιὰ Πνευματικὲς 'Ασκήσεις, θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιά, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 9ο φύλλο. Εἶν' ἕνα γαλλικὸ Αἴνιγμα, ἀπὸ τὴ Συλλογὴ τῆς *Μάγισσας*, ποὺ προχτὲς δημοσιεύθηκε κι' ἡ λύση του: τὸ βουλοκέρι (cire à cacheter.) Τώρα λοιπὸν ποὺ ξέρετε καὶ τὴ λύση,—ὅσοι δὲν τὴν εἴχατε βρεῖ,—δὲν νομίζετε πὼς τὸ Αἴνιγμα αὐτὸ εἶν' ἕνα μικρὸ ἀριστουργηματάκι; Σᾶς τὸ θυμίζω:

Je suis tout en feu,
Je fonds tout en larmes,
Le garde les secrets
Et je porte les armes.

Δηλαδή: «Εἶμαι ὅλος φωτιά, λυώνω ὅλος σὲ δάκρυα, φυλάγω τὰ μυστικὰ καὶ φέρω τὰ οἰκόσημα.» Γιατὶ *οἰκόσημα* σημαίνει ἐδῶ τὸ armes, τὰ οἰκόσημα ποὺ ἔχουν συνήθως οἱ σφραγῖδες. Κι' ἐπειδὴ ὁ νοῦς πηγαίνει πρῶτα στὰ *ὅπλα*, τὸ Αἴνιγμα γίνεται ἀκόμα πιὸ δύσκολο κι' ὡραῖο: Ποιὸς νἄναι αὐτὸς ὁ πυριφλεγής, ὁ κλαφιάρης, ποὺ κρατεῖ μυστικὰ καὶ φέρει ὅπλα; .. "Επειτα ὁ νοῦς πηγαίνει στὰ *οἰκόσημα*,—Μπρέ! τὸ βουλοκέρι! Κι' ὁ λύτης ἔχει μιὰ μεγάλη εὐχαριστηση.—Καὶ στὸ σημερινὸ φύλλο δημοσιεύται ἕνας ἐπίσης ὡραῖος γαλλικὸς 'Αναγραμματισμός. Τέτοιες 'Ασκήσεις σᾶς τὶς συνιστῶ ὡς *πρότυπα στρὸϐ μίμησιν*. "Ετσι ντέ! Νὰ δουλεύῃ λίγο κι' ἡ φαντασία κι' ἡ εὐφυΐα. "Οχι αἰωνίως *Ἰος-ἰὸς* καὶ *Κῦρος-Σῦρος*!..

Κι' ἄλλο σχετικό, κατὰ σύμπτωση: Ὁ *Μικρὸς* 'Αθηναῖος διάϐασε κάπου, ὅτι τὸν Μεσαίωνα ἔκαναν μαγεῖες, δηλαδὴ ἔϐγαζαν προφητεῖες, μὲ ἀναγραμματισμούς. Καὶ μὲ ρωτᾷ ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.— Μὰ ϐεϐαιότατα! Κι' ὄχι μόνο τὸ Μεσαίωνα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους, ὁ 'Αναγραμματισμὸς ἔϐδινε κι' ἔπαιρνε. 'Αναγραμματίζαν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Κι' ἀπὸ τὶς λέξεις ἢ τὶς φράσεις ποὺ καταφέρναν νὰ σχηματίζουν μὲ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος ἑνὸς ἀνθρώπου, ἔκριναν γιὰ τὸ χαρακτῆρα του, γιὰ τὴν ἀξία του καὶ γιὰ τὸ μέλλον του ἀκόμα. 'Επαινοῦσαν, κατηγοροῦσαν, ἐσατύριζαν καὶ προφήτευαν μὲ ἀναγραμματισμούς. Εἶχε γίνει μόδα καὶ μανία. Δὲν φαντάζεσθε ὅμως τὶ περιεργότατα, ἐκπληκτικὰ σχεδόν, *δοκουμέντα* ἔχει αὐτὴ ἡ ἱστορία! Ὁ κ. Φαΐδων, ποὺ τοῦ ἔϐδωσα τὸ γράμμα τοῦ *Μ. 'Αθηναίου*, θὰ σᾶς πῇ μεθαύριο μερικὰ καὶ... θὰ μείνετε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, *Παντραχοῦ Παρών*, διάϐασα γράμμα σου ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό. Ναί, ἔχεις δίκιο. αὐτὰ τὰ μαθήματα δὲν χωρατεύουν. 'Αλλ' ἀφοῦ εἶναι πιὰ τὰ τελευταῖα σου, χαλάλι τους!.. "Θἐλα ὅμως νἄξερα. σὲ τί θἐλεις νἀσχοληϑῇς, ποὺ δὲν ϐλέπεις τὴν ὥρα νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ εἶσαι ἐλεύθερη;— Γιὰ τὶς ἐξετάσεις δὲν ξέρω. Γιὰ κεῖνο ποὺ μ' ἐρωτᾷς, ναί, εἶναι. Καὶ τὸ γαλλικὸ αὐτὸ περιοδικὸ τὸ ξέρω, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! οὔτε ἡ ὕλη του, οὔτε ἡ γλῶσσα του μ' ἐνθουσιάζουν γιὰ νὰ τὸ συστήσω στοὺς γαλλομαθεῖς. "Αν μοῦλεγες γιὰ τὸ «Libre» τοῦ καθηγητῆ κ. L. Roussel, μάλιστα! Αὐτὸ εἶναι δόκιμο περιοδικὸ καὶ χρησιμότατο ϐοήθημα γιὰ ὅσους σπουδάζουν.

Πόπη Μ. Σ., δὲν πειράζει γιὰ μιὰ τόσο μικρὴ ἀργοπορία, οὔτε ἦταν ἀνάγκη νὰ δικαιολογηϑῇς. Μὲ ἀποζημίωσε ἄλλωστε ἡ εὐχαριστηση ποὺ μοῦ προξένησε τώρατο σου γράμμα, μολονότι εἶϐα σ' αὐτὸ πὼς δὲν εἶσαι ἢ δὲν λογίζεσαι καὶ τόσο εὐτυχής. Μὰ γιατὶ ἄραγε; νομίζεις πὼς τὰ πλούτη μόνο κάνουν τὴν εὐτυχία ἢ πὼς ἂν ἤσουν κόρη κανενὸς ἑκατομμυριούχου, δὲν ϑἄχες καὶ πάλι αὐτὲς τὶς μελαγχολίες, ποὺ σοῦ τὶς διώχνω ἐγώ;... "Ω νἄξερες πόσα πλουσιοκόριτσα, πόσες φορές, μοῦγραφαν τὰ ἴδια!.. Μὴν ἀπελπίζεσαι λοιπὸν ποτέ, ἀλλὰ προσπάθει νὰ ϐρίσκῃς τὴ χαρὰ μέσα σου. Γιατὶ ἐκεῖ μόνο ὑπάρχει.

Βεϐαιότατα, *"Αλκηστις*, ποὺ δὲν ἔπαφα νὰ σὰγχαπῶ ἐπειδὴ ἄργησες λίγο νὰ μοῦ γράψῃς! Καὶ πολὺ λιγότερο ἄμα ἔμαϑα πὼς δὲν μποροῦσες γιατὶ σοῦ πονοῦσε τὸ χέρι. Ἐλπίζω στὸ ἐρχόμενο γράμμα σου νἄχω περισσότερα, καϑὼς καὶ νέα ἀπ' τὸν καλό σου ϑεῖο, ποὺ πῆγε στὴν Αὔγυπτο.. νὰ ξεσπαϑώσῃ. Ἂς ἰδοῦμε λοιπὸν πόσα ξεσπαϑώματα ϑἀ σοῦ φέρῃ ἀπὸ κεῖ!

Χαίρω πολύ, *Ἡρὼ Λοΐζου*, ποὺ ἤγεινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις. Σοῦ ἔστειλα τὰ ϐιϐλία ποὺ παρήγγειλες. Ναί, τώρα νὰ ταφήσῃς ὅλα ὥς ποὺ νὰ δυναμώσῃς καὶ νὰ μὴν καταγίνεσαι παρὰ λίγο καὶ σ' ὅτι σ' εὐχαριστεῖ 'Αργότερα πάλι ϑἄχῃς καιρὸ καὶ γιὰ μαϑήματα. Εὐχαριστῶ τὴ μαμμά σου ποὺ σοῦ λέει ὅτι, ἀφότου ἤγεινες συνδρομήτριά μου, ϐλέπει μεγάλη διαφορὰ σὲ σένα.

Τὄνειρό σου, *Μονταίν*, ἐξηγεῖται μὲ τὸ πέσιμό σου ἀπ' τὸ κρεϐάτι. Δηλαδή, ἐπειδὴ ἔπεσες ἀπ' τὸ κρεϐάτι, εἶδες πὼς ἔπεσες ἀπ' τὸ παράϑυρο, ἐνῷ οἱ γονεῖς σου ἔφευγαν μαζί μου καὶ σἄφιναν στὸ σπίτι. Θἀ πῇς: Σὲ μιὰ στιγμὴ τόσο ὄνειρο; Μὰ ναί! Εἶναι ἀποδειγμένο πὼς σ' ἕνα ϑευτερόλεπτο μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς ὄνειρο διαρκείας μηνῶν, ἐτῶν! Βλέπω ὅμως ὅτι σοῦ ϑγῆκε σὲ καλό, ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς συγκινήϑηκε τόσο ἀπὸ τὰ κλάμματά σου καὶ σοϐάλε στὴν Τράπεζα χίλιες δραχμὲς πρὸς 4 ο/ο τὸ χρόνο, ποὺ κάνουν 40 δρ.—Τσα-τσα, καϑὼς σοῦ εἶπε, τὴ συνδρομή σου στὴ Διάπλασι, καὶ τώρα τὴν ἔχεις ἐξασφαλισμένη γιὰ πάντα! — "Ελαϑα ὅπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὶς συλλογές σου.

Στατιστικοὶ τῶν Εὐσήμων, νὰ σημειώσετε καὶ 10 Εὔσημα τῆς *'Αφελοῦς Κυπριοπούλας* γιὰ τὴ μετάφρασή της ἐκ τοῦ 'Αγγλικοῦ, σταλμένη ἀπὸ τὸ 1922 γιὰ τὸ Μ. Διαγωνισμὸ Μεταφράσεως! Τὴν ἀνεκάλυψα προχϑὲς ἀπὸ στὰ χειρόγραφα τοῦ Διαγωνισμοῦ Κρυπτογραφικοῦ, ὅπου εἶχε μπῇ κατὰ λάϑος. 'Ας μὴ χάσῃ λοιπὸν τὰ Εὔσημά της, ἀφοῦ ἕναν "Επαινο ϑὰ τὸν ἔπαιρνε. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Τὸ περίεργο αὐτὸ περιστατικὸ μοῦ διηγεῖται ἡ *Δάλια*: Στὸ δρόμο, ἕνα μεσημέρι, ἐνῷ γύριζε ἀπ' τὸ σχολειὸ ϑυϑισμένη σὲ σκέψεις, λίγο ἔλειψε νὰ πλακωϑῇ ἀπὸ ἕνα τράμ. "Οταν ἔφτασε στὸ σπίτι, ϐρῆκε τὴ μαμμά της σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Γιατὶ γυρίζοντας κι' αὐτὴ προτύτερα, ἀπὸ τὸν Πειραιά, εἶχε ἔξαφνα μιὰν ὀπταισία' τῆς φάνηκε δηλαδὴ σὰ νὰ εἶδε ἕνα τράμ νὰ κόϑῃ ἕνα κορίτσι. Ἡ *Δάλια* τὴ ρώτησε ποιὰ ὥρα τὸ εἶδε αὐτό· κι' ἦταν ἀκριϐῶς ἡ ὥρα κι' ἡ στιγμὴ ποὺ τῆς συνέϐη κι' αὐτῆς ἐκεῖνο!—Τηλεπαϑεῖα ἐϐαια. Τέτοια γίνονται πολλά. Μόνο ποὺ δὲν ἐξηγοῦνται.

"Οχι, *Ναυαγὲ τῆς Κυνθίας*, τὸ μέτρο εἶνε γενικό: "Οταν λήγῃ μιὰ τριμηνη, μιὰ ἑξάμηνη ἢ μιὰ ἐτησία συνδρομή, ἀμέσως στέλνω ἕνα ἔντυπο εἰδοποιητήριο στὸ συνδρομητή, ποὺ τοῦ ϑυμίζει. Ἔτσι μόνος του ἐνεγράφη, εἴτε ἀπὸ ἄλλον, πάντα ϑὰ λάϑῃ. Ὥστε μὴ τὸ ϑεωρῇς ὡς ἐλλειψη ἐμπιστοσύνης. Οὔτε εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ φροντίζῃς καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωσηἐκείνων ποὺ μοῦ ἐνεγράφες. Ὑποτίθεται πὼς αὐτοὶ ϑἀ ἐξακολουϑοῦν ν' ἀνανεώνουν μόνοι τους. Ἀπὸ πολλή σου καλοσύνη μοῦ στέλνεις ἐσὺ καὶ τὶς ἀνανεώσεις. Ἐγὼ δὲν ϑρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὶς τόσες σου φροντίδες, καὶ μοῦλές τώρα πὼς δὲν σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη;

'Ωραίας 'Επιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑϐδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου*, *Ἐαρινὸν 'Ανθος*, *Ἀγριόρροδο*, *Λίτσα*, *Ἰαϐέρης*, *Ὀλύμπιε*, *Μικρὴ Μελαχροινούλα*, *Θρακικὸ Διαϐολάκι*, *Καμέλια*, *Μύρτω* καὶ *'Απολλ

μυστηριώδη') ***Σκερτσόζικο Χανουμάκι*** (τί σημαίνει; πολλὰ ἀφηρημένα δὲν εἶναι ὀνόματα γυναικῶν; πῶς λέμε Σοφία, Ἐλπίς, Ἐλευθερία κτλ.;) ***Ρίταν*** (πρὶν ἀπὸ τὴν συστημένη, εἶχε ληφθῇ κι' ἐκτελεσθῇ ἡ ἁπλή') ***Ὀρφανούλαν*** (χαίρω κι' εὐχαριστῶ πολύ') ***Τρελὴν Ἀκτίδα*** (τί ὥραῖα! θὰ τὰ ποῦμε στὸ ἐρχόμενο·) ***Προαιώνιον Πόθον*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἡ φωτογραφία θὰ δημοθιευθῇ μόλις λάβω 1-2 ἀκόμη·) ***Ἐρημίτην*** (ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ συστήσω, ἰδύνατο! ἐπειδὴ τέτοια βγαίνουν ἕνα σωρό, δὲν θἄκανα ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ συσταίνω!) ***Ζωηρὰν Φλόγα*** (ἔστειλα· χρόνια πολλά!) ***Μικρὸν Γίγαντα*** (χάρηκα ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ γέλασα μὲ τὸ πρῶτο σου ποιηματάκι· κι' εἰς ἀνώτερα!) ***Μικρὸν Πιανίσταν*** (16 λέξεις κάνουν δρ. 6,40 κι' ὄχι 5,20·) ***Μιχαὴλ Κ. Κ.*** (ἔστειλα·) ***Δοξασμένην Σπάρτην, Μ. Ἀντσακλῆν, Σμύρνην*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ καὶ ΤΕΛΟΣ τοῦ 213ου Διαγων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 31 Ἰουλίου

372. Δεξίγριφος

Ἕνα ρῆμα καὶ μιὰ πόλη,
Μὰ στὴ γλῶσσα τὴν κοινή,
Μιὰ βασίλισσα μᾶς κάνουν
Ὁμορφη καὶ ξακουστή.

Μεγάλη Ἑλλὰς

373. Στοιχειόγριφος

Γιὰ νὰ μ' εὕρῃς ὅπως εἶμαι,
Στὸ κρεββάτι σου νὰ ψάξῃς·
Γίνομαι μι' ἀρχαία πόλη,
Ἂν τὴ μέση μου πετάξῃς.

Ριρίκα

374. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἔχω το, ἔχεις το.
Ἂν δὲν στὸ πῶ,
Δὲν βρίσκεις το.

Ἀναλανθὶς

375. Συλλαβικὸν Μωσαϊκὸν

Τὸ Βουκουρέστι, τ' Ἄδανα
Πεκῖνο καὶ Τεργέστη
Μιά τους δανειζουν συλλαβὴ
Καὶ κάνουν κι' ἄλλη στὴ στιγμὴ
Μεγάλη πολη,—βρές τη!

Φιόρης Λεβάντες

376. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Ἀττικὸς συγγρ.
* * * * * * * = Θεά.
* * * * * * * = Κῆτος.
* * * * * * * = Νησὶς τ. Αἰγαίου

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ναντόπαις τῆς Δόξης

377. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τἀρχικὰ τῶν ὁποίων νἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

ἄμα, μήν, Ἴδας ὄς, ξένος

Περαστικὸς

378—382. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Βάθος, κάμω, εὖρος, βρέχω, ἀναξία.

Πανταχοῦ Παρών

383. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν Ρωμαῖον:

1, Ἥρως ἡμίθεος· 2, Μοῦσα· 3, Στρατηγὸς Καρχηδόνιος· 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 5, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς· 6, Πατὴρ ὁμηρικοῦ ἥρωος.

Διαβάτης

384. Φωνηεντόλιπτον

τ—λκνζν—στ—φλσφν

Ροβέρτος Κόρτις

385. Γρῖφος

ι τι
Κέπα ι ι τι τι
ραμ χαρ 1
ι ι τι τι
ι τι

Ἥρως τῆς Κιουτάχειας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

386. Anagramme

Je suis l' œuvre de l' abeille
Sur la fleur;
Et le lieu d' où charme l' oreille
L' orateur.

Τρελὸς Ἀέρας

387. Chemin de fer

E **** E **** E **** E **** E

1, Jeu d' esprit; 2, Partie du corps; 3, Partie de l' année; 4, Officier de' l' Eglise.

Χρυσομέλη Δύση

Τέλος τοῦ 213ου Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 11 καὶ 12

136. Λεωνίδιον (λέων, Ἴδη, ὄν.)—137. Κρῖνος-Κρόνος.—138. Φίλος-φολίς. — 139. Ὁ Ἡμεροδείκτης.

140. Ε Λ Β Ε Τ Ι Α
Υ Ι Ρ
Σ Ρ Υ Σ Ρ
Τ Μ Τ
Ε Α Κ
Ι Τ Χ Ο
Ρ Ο
Α Θ Η Ν Α Ι Σ

141—142 1. *Πίλος*, *πόλος*, *πόκος*, *κόκκος*, *κρόκος*, Κρόνος, *κράνος*. 2. *Ἕλλην*, Ἑλλη, ἄλλη, ἄλλο, ἄλλος, *Γάλλος*.—143—147. Διὰ τοῦ Α: *τάξις. λάθος, νάμα, νομάς, χάρις.* — 148. ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ - ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ (ΜιΑούλης, Ὄρκος, ΛέΡος, Ὥρος, ΝαΠολέων, ΛεΟντιος, ΑὐΛός, ΒρΙνδήσιον, ΕὐΣεβής.) — 149. Ράβε, ξύλωνε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.—150. *Μὴ λάλει πολλὰ* (μῖ, λᾶ, λῖ πολλά.)—151. Aide-toi, le ciel t' aidera.

152. Συκιὼν (σῖ, κύων.)—153. Πύρρος (πῦρ, ὄς.)—154 Κάϊν Κίνα.—155. Ὁ Ρῶμος, ἡ Ρώμη, τό.. ρώμι.

156. Ε Ρ Α Τ Ω
Ρ Η Μ Α
Α Μ Α
Τ Α
Ω

157—161. Διὰ τοῦ Γ: *γέλως ἄγρα, γρῖφος, γόνυ, γαλῆ.*-162 ΑΘΗΝΑ-ΜΗΛΟΝ-ΕΡΑΤΩ (ΑΜΕρική, ΘΗΡα, ΗΛΑκάτη, ΝΟΤος, ΑΝΩφελής.)—163. Ὅποιος κινηγᾷ πολλοὺς λαγοὺς δὲν πιάνει κανένα.—164. *Ὁ Ἐδισσων εἶναι μέγας ἐφευρέτης* (ὦ, ἔ δίς, ὄνοι, ναί, μέγα, σεφ, ἔ βρέ, τίς.)—165-167. 1. Σιβηρία (si, vie, riz, á.) 2. Περσία (père, si, à.) 3. Ρουμανία (roue, ma, nid, à.)—168. JUNON (Juillet, Uranie, Noël, Or, Nil.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΔ'—727)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

Διωρίσθη ἀντιπρόσωπος ἐν Πόρτ-Σαΐτ ὁ Νέστωρ Λαρδίκος. Δ)σις: Nestor G. Lardicos, Rue Ghameh Tewfik, Port Said (Egypte).

(ΚΔ'—728)

"ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,,

Πανούκλα, κράτα γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὰς ἀνακαλύψεις. Μῆλβιλ καὶ Φαῦστα, θἄρθη καὶ ἡ σειρά σας.

(ΚΔ'—729)

ΗΡΩΪΚΗ ΦΕΣΣΑ, ἔστειλα συγχώρα με.—ΓΚΑΙΜΟΝ, πρόσεχε· δαγκάνω.

ΑΣΠΡΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΚΔ'—730)

Τριανταφυλλένια, τὴ χρυσῆ γιορτή σας, ραίνω μὲ τὶς πιὸ θερμές μου εὐχές.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(ΚΔ'—731)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Γραμματοσήμων. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ 50λεπτος, Ν. Βιρβίλην, Λεωνίδου 39, Ἀθῆναι.

ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ

(ΚΔ'—732)

Μαῦρε *Ἱππότα*, κοροϊδεύεις; Ἂν εἶσουν 19 χρονῶν θὰ εἶσουν στρατιώτης... *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, ἐγὼ εἶπα ὅτι ξέρω τὸ Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι κι' ὄχι σᾶς. Κάνατε λάθος. *Ἄστρον Δύσεως*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—733)

Κεραυνὸς = Δημοφάνης Βασιλείου. Πρὸς τιμωρίαν δι' ἀποκάλυψιν Ζαζᾶς. Ἀνακάλυψέ με.—*Γίὸς τῆς Σελήνης*

(ΚΔ'—734)

"Μ. Σ. Μ. Μ.,,

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ "ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ,,

Ἀνακαλύψεις: Χιμπατζῆς—Λυκούρης, *Ἄστρον τῆς Δύσεως*— Μπαχάουερ. Τσαγκαρλίδρα—Δαρδούφας, Ζῆθι Ἑλλὰς—Κιώτης. Τρέμετεεε (Ἀκολουθεῖ).

(ΚΔ'—735)

Πέτερ Φὸς—Ἀγγελίδης, Μπομπυντόντ = Καρλῆς, Ἀγέρωχος Ἀρκὰς = Κόρτζας. *Ἀλημίσης*

(ΚΔ'—736)

Ἀλληλογραφῶ μὲ συμπαθητικὰ κορίτσια. Ἐμπρὸς λοιπόν· περιμένω. Δ)σις: (ΚΔ'—493).

Σύλλογοι, Ἀστυνομικοί: Ἀξία σας θὰ γνωρισθῇ ὁπόταν μὲ ἀνακαλύψετε.

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

(ΚΔ'—737)

Καμέλια, ἀφοῦ μᾶς ξέρεις ξεσκέπασέ μας. Σκερτσόζικο Χανουμάκι, μὲ τόσο κοντρομπαλούδες σὰν τὴ Τούλα Μηλιώτου Μ. Μ. δὲν ἀνταλλάσσουμε. Ἑλένη Ἀναστασιάδου, ἔχεις δίκιο; εἶσαι τὸ Φεγγαράκι. — ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—738)

Χαροπὰ ἡ *Καμπάνα* μου κτυπᾶ χαιρετῶντας τὰ Διαπλασόπουλα.

ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ

(ΚΔ'—739)

Ποιὸ ἄνθος μοιάζει μὲ τὴν ΚΟΥΛΑ ΒΡΟΥΛΗ; Βεβαίως ἡ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ.

ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—740)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

(ΚΔ'—741)

ΤΟ ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

Προκηρύσσει τρεῖς διαγωνισμούς: α') ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ, β') ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ (θέμα οἱοδήποτε) καὶ γ') ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ. Προθεσμία δίμηνη. Βραβεῖα ἀνὰ τρία. Δ)σις: A. Papazoglou, Tatavla djadessi 29, Constantinople

(ΚΔ—742)

Ἀνταλλάσσω καρτ-ποστάλ.

Κ. Θ. ΛΑΗΜΙΣΗΣ, Τρίπολις

(ΚΔ'—743)

Διαπλασόπουλα, ἰδιαιτέρως Θεσ)νίκης, θυμηθῆτε τὸ Διαγωνισμό μου.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

(ΚΔ'—744)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

ΠΑΡΟΡΑΜΑ: Εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ μας παρελείφθη ἡ 50λεπτος τιμὴ τῆς συμμετοχῆς· δὲν παρακαλοῦνται οἱ ἀπαντήσαντες νὰ ἀποστείλουν τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς.

(ΚΔ'—745)

Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἀποστέλλομεν ἐκτενῆ ἐπιστολὴν δι' ὅλα ὅσα μᾶς ἔγραψατε. "TITAN,,

(ΚΔ'—746)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ "ΤΥΦ(Λ)ΩΝ,,

Ἄνεμος σφοδρότατος
Ἐπῆρε τὰ μυαλά σας
Κι' ἔφυγε τὸ φῶς
Ἀπ' τὰ μάτια τὰ δικά σας.
Ἀφοῦ ἔχετε λοιπὸν
Τόσα λαμπρὰ χαρίσματα,
Δὲν λογαριάζουμε κι' ἐμεῖς
Τρελλῶν, Τυφλῶν γαυγίσματα.

"TITAN,,

(ΚΔ'—747)

Τριανταφυλλένια, *Ἀγοροκόριτσο*, *Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες*, *Μέμφις*, *Νεφέλη*, *Μυρώντα*, *Ρίτα*, *Σπανιόλα*, *Ἰδεολάτρις*, *Ἀθάνατη Ἑλλάδα*, *Ἄρη*, *Ἱλέκτρα*, *Μακεδονοπούλα*, *Ἄλκηστις*, *Φαῦστα*, *Βωμέ*, *Μονταίν*, ἀμέτρητη χαρὰ θὰ μοῦδινε ἕνα τετραδιάκι σας. Ἄραγε θὰ τὄχω;

Ἡ Δ)σίς μου: Δ)δα Στ. Καλογλοπούλου διὰ Μάρων, ρ. γ. Ἀθήνας.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—748)

Μέσα στὴν ἀνθοδέσμη τῶν γραμμάτων ξεχωρίζω τὸ μενεξὲ τῆς ΑΝΔΑΛΟΥΣΑΣ καὶ τὸν βραβεύω.—ΠΛΑΤΑΝΟΣ

(ΚΔ'—749)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Προθεσμία 30 Ἰουνίου. Βραβεῖα δύο. Δ)σις: (ΚΔ—590).

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

(ΚΔ'—750)

Μῆλβιλ—Μαίρη Τσίτσα· τί κουτὴ ἀνακάλυψις ἔ;—Φαῦστα, ἄσχημα; Εἶμαι: *Γίὸς τῆς Σελήνης*

(ΚΔ'—751)

Δροσερὲ Ζέφυρε, Γρύλλε, γιὰ περασμένα ὁμιλεῖτε; Τί κάνετε στοῦ κ. Ρίτζ...; *Γίὸς τῆς Σελήνης*

(ΚΔ'—752)

Σᾶς λύνω τὴν ἀπορία: Μονταίν = Ρόζα Ρούσσου, Τσαχπίνα ἡ Ἰσίλδα = Δανάη Συνανίδου.—*Μικρὸς Πιανίστας*

(ΚΔ'—753)

«Δ. Σ. Α.»

Ἱδρύθη Σύλλογος σκοπὸν ἔχων ἀνακάλυψις ψευδωνύμων, προκηρύξεις διαγωνισμῶν, ἔκδοσιν περιοδικοῦ. Δ)σις: Δ. Παπαδημητρίου, Περικλέους 2, Ἀθῆναι.

(ΚΔ'—754)

Μαῦρε Ἱππότα, βάζουμε στοίχημα ἕνα 50ράκι ὅτι σὲ ξέρω; *Ἄστρον τῆς Δύσεως*

(ΚΔ'—755)

Θρῆνε Μάνας, μήπως ἔχεις γιὰ κατάσκοπο τὴ Λινέττα;

Λινέττα, μὴ βγάζῃς λέξη γιατὶ σὲ ξέρω. Πρόσεχε. ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

(ΚΔ'—756)

Ἄξιε, τί γίνεσαι; Μπερμπαντάκος ἐμπρὸς στὴ μύτη σου εἶμαι.—*Ἀστραπή*

(ΚΔ'—757)

Ψηφίσατε ὅλοι τὴν Ἐλπίζουσα Νεότητα γιατὶ πραγματικῶς τῆς πρέπει. *Ὀβὶς τῶν Σαρανταδύο*

(ΚΔ'—758)

Πανταχοῦ Παρών, ἂν καὶ ἀργὰ δέχου τὶς εἰλικρινὲς εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή Σου. *Πάνος Χειμαρριώτης*

(ΚΔ'—759)

Μασκωτίτσα, Ἀρλεζιάνα, = Μακεδονοπούλα, Σεμίραμις. Τί λέτε, Τάκης νὰ μετρηθοῦμε; Εὐχαρίστως. *Γκαῖμον*, μιὰ κάρτα σας θὰ μ' εὐχαριστοῦσε.—*Τριαινα*, βρέστε με.

Γίὸς τῆς Σελήνης

(ΚΔ'—760)

Μαγεμένη Δύση, χρόνια πολλά. Σκερτσόζικο Χανουμάκι, Ἰσμήνη, Ἀγριοτριανταφυλλάκι, Ντόμνα, Ἀνδρομέδα, θερμῶς εὐχαριστῶ.—*Φεγγαράκι*

(ΚΔ—761)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως φρούρυσαν ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΛΠΙΔΟΣ καὶ ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ.

(ΚΔ'—762)

Χείμαρε, *Ἐλπίζουσα Νεότης*, *Μακεδονοπούλα*, *Σεμίραμις*, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. μέσον Διαπλάσεως;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΛΠΙΔΟΣ καὶ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ.8